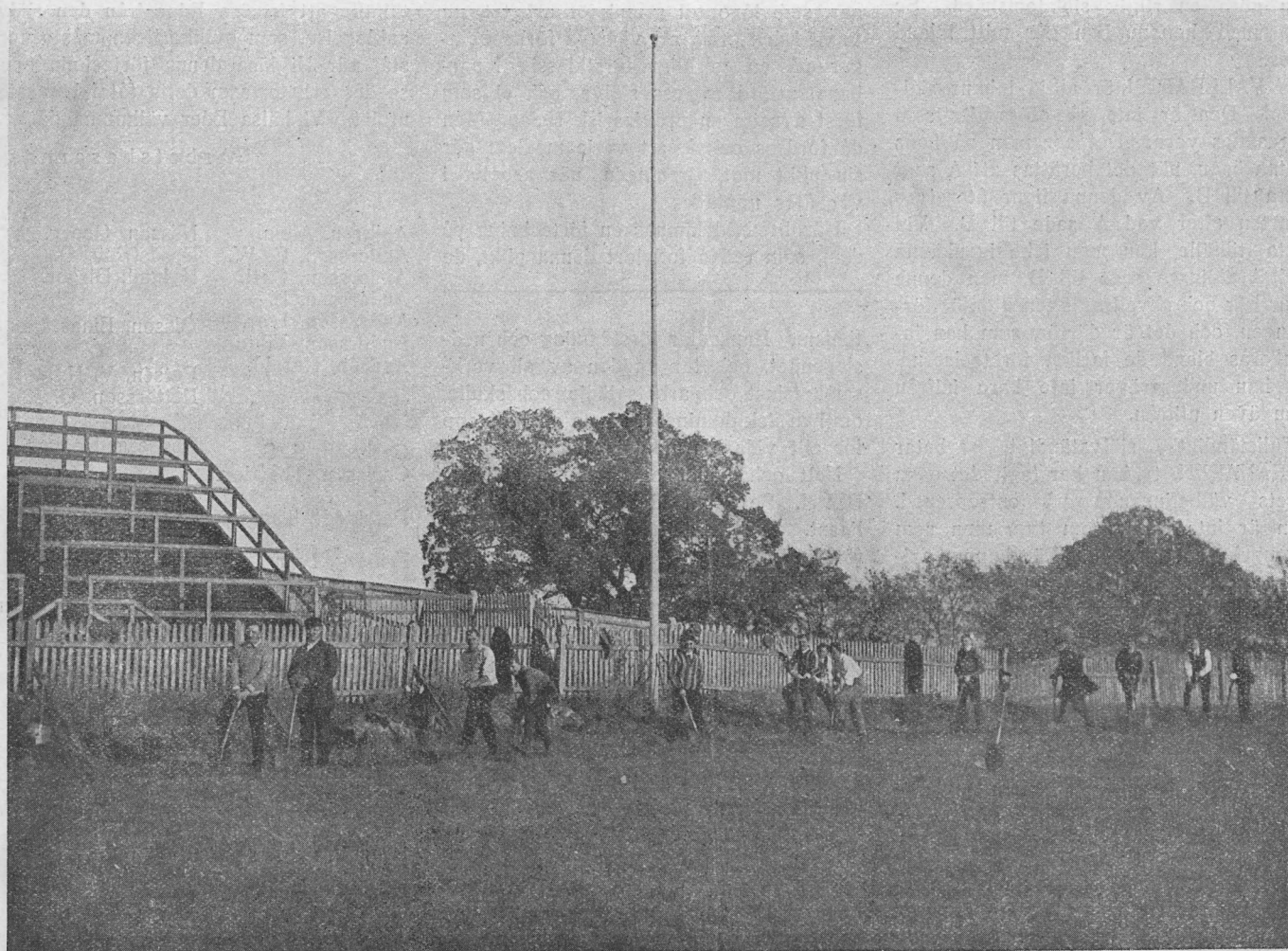

N:o 11—12. 1920.

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.*
 Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER.*
 Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM, Skårsåtra.*
 Riks- och Allm. Telefon: Skårsåtra 41 (samtrafik).

12:te årgången.

"I den föreningen finns ingen plats för dagdrivare . . ."

FEM FARLIGA FRÄMLINGAR.

Styrkan i all sammanslutning är individens uppoffrande av det personliga för det gemensammas skull. Det är ingen ny, originell synpunkt. Och absolut ingen felaktig uppfattning.

Ätminstone tycks alltid djurgårdaren ha varit av den uppfattningen. Tills nu på sistone. Med anledning varav det kan vara nyttigt anmoda förnuftiga och sansade medlemmar att, varhelst de möta nedanstående mystiska figurer, lära dem mores och understryka, vad till god föreningsanda och ärligt kamratskap hör.

Främst ha vi BAKTALAREN. Det är en synnerligen osympatisk herre. Han är smidig i sätt mot kamraterna, omöjlig att beslä med en egen personlig uppfattning men rapp i tungan i att om andra sprida andras omdömen, hal och oljig, skadeglad i själen om han av ett litet, till synes oförargligt, men infekterat nålstyg i en annans goda namn och rykte kan göra en riktig sjukdomshärd. Se upp med honom, han går mitt ibland Eder.

SKVALLRAREN är alltid i hans sällskap. Den är inte så oförarglig som han synes vara. Det ser man på hans lystna ögon, när det berättas att A sagt detta till B. Av denna figur återgives kvarten efter vad A sade till B. Vid detta tillfälle kan man inte igenkänna vad A tidigare sagt till B, men denna figur går och skvallrar även utanför föreningen, och det är därför, som han inrangeras bland de farliga företeelserna. Ty han undergräver inte bara inifrån utan även utifrån.

Fullständigt självständigt arbetar SKRÄNAREN, ty han har tagit det egna jagets välbefinnande på entreprenad. Han är inte farlig som typ, men som exempel, som förebild. För honom existerar ingen annans gärning inom föreningen än vad han själv uträttat, vilket är hundrafallt mindre än hans skrän vill göra det till. Den trägne arbetaren för föreningens bästa skränas tillbaka i fullständig skymundan och uträttat arbete av andra skränas ner till obetydliga bagateller. Medan munvädet blåser om vad som gjorts med händerna på ryggen.

Den fjärde — och sista i samlingen ynkriggar — är GRINAREN. Hans kroniska magsyra alstrar en ständig missbelåtenhet, som tar sig uttryck i ett nedgörande av allt och alla, ett stoppande av alla initiativ, ett kvävande av all entusiasm och ett neddragande av all op-

"I den föreningen finns ingen plats för dagdrivare".

"Vad stort världen såg
verkats har av ringa krafter
spända av en eldig håg".

V. Rydberg

Dessa ord hava citerats av vår store idealist Bengt Tandberg å anteckningslistan på dem, som deltagit i arbetet ute på Traneberg, och Bengt har säkerligen och icke utan fog ansett dem kunna tjäna som motto för detta arbete. Ty utan en eldig håg och levande intresse för vår förening hade icke så mycket oegennyttigt och verkligt produktivt arbete blivit utfört av det jämförelsevis ringa antal medlemmar, som deltagit i detsamma. Det har varit en arbetsglädje, som smittat alla och resultatet är också storlaget, ty praktiskt sett har hela den tilltänkta löparbanan endast på några få söndagar blivit upprädd till hela sin längd och torven undanskaffad. Den lätthet och snabbhet, varmed arbetet fortgått, har emellertid stegrat pretentionerna, så att de anspråkslösa fordringar, som lågo till grund för arbetet, nu vuxit i den grad, att vi hava förhoppningar på en verkligt förstklassig löparbana, utförd av oss själva, och ej som först avsetts en provisorisk sådan. Men då fordras också, att varje medlem gör sin plikt mot föreningen, när arbetet i vår åter upptages.

Här bredvid lämnas en förteckning på dem, som redan fullgjort denna plikt, de

timism. Han odlar förstämning och nedslagenhet, och tar gadden av all verksamhetslust och arbetsglädje, och skulle, om han fick dominera, kunna gnälla stopp för allt vidare framåtskridande.

Helt och hållet egenartad är STREBERN. Se opp med den, ty han är farligast. Det är den hänsynslöse exploatören av alla idéer och uppslag, den sluge utnyttjaren av alla chanser, den snabbaste löparen till alla tetplatser, den starkaste nävskampen för god offentlig position. Se opp med den, ty han har ingen känsla för kamraterna, föreningsnamnet eller gammal god tradition. Han trampar ner det ideella i arbetet, spottar föraktfullt åt offrandet för saken och hånar offentligt osjälviskheten och intresset.

Där äro de.

Vi fylla trettio år nu och äro män. Låt oss då se till att vi handla som män och bort med allt illaluktande och ruttet. Så få vi ett gott nytt år.

A la.

TRE TREVLIKA TÄVLINGAR.

De av föreningen under den gångna hösten anordnade tre tävlingarna i orienteringslöpning ha varit mycket lyckade och deltagarne synnerligen belåtna, för att inte säga förtjusta.

Denna tävlingsgren är ju också utomordentligt rolig, och man förväntar sig att inte ändå flera varit med om dessa löpningar, som fört deltagarne bort från staden ut i skog och mark till en härlig motion med högintressant arbete att taga sig fram i nya trakter, som man samtidigt fått se. På samma gång man fått ett stort nöje gratis har man för varje gång fått lära sig något nytt. Upp där-

flesta många gånger om, och »arbetsbasarna» kunna endast uttala sitt varma tack, men detta så mycket mer uppriktigt. En särskild eloge äro Lucka och CeVe med damer värda, den förre för lånet av spadar och den senare för det alltid goda kaffet med dopp, som ej saknats någon gång. Heder och tack.

Ni alla andra, som utgör ungefär 96 % av föreningens medlemmar, få i vår tillfälle att frigöra Eder från den självanklagelse, som ovillkorligen måste uppstå, när Ni läsa denna förteckning och se det arbete, som detta fåtal kamrater utfört. Vi hälsa Eder välkomna då.

»Arbetsbasarna».

Ahlgren, Allan.	Nilsson, Georg.
Andersson, C. W.	Nordström, O.
Andersson, Carl.	Nylund, Birger.
Andersson, E.	
Andersson, Ivar.	Olsson, Einar.
Andersson, Viktor.	
André, Harald.	Petsén, V. N.
	Pettersson, G.
Brolin, E.	
Carlsson, S. S.	Rosberg, Ragnar.
Carlsson, Theodor.	
	Schöring, Axel.
Damstedt, Thorsten.	Sundberg, Ruben.
	Sundholm, Carl.
Friberg, Ivar.	Svanlund, N.
	Svedelius, G.
Gillström, B.	Svennberg, Torsten.
	Swanberg, Harry.
Haag, Evert.	Söderholm, Jean.
Hedlund, N. N.	Söderqvist, J. E.
Höglund, Evert.	
	Tandberg, Bengt.
Ingmansson, Arthur.	Tandberg, Einar.
	Tandberg, Gunnar.
Johansson, Helmer.	Tandberg, Olle.
Jonsson, Arvid.	Törnkvist, Erik.
	Törnkvist, Nils.
Karlsson, Harry.	
Karlsson, I.	Ulrich, Ivar.
Kjellstrand, G. H.	
Käck, Axel.	Westerdahl, Nils.
	Wiesler, Tore.
Lindberg, Hilding.	
Lindqvist, Sam.	Öijermark, Gösta.
Lundberg, Ture.	

för, djurgårdare, till livligare deltagande nästa säsong — om ni visste, vilket välbehag man känner efter slutat arbete, och vilken känsla av tillfredsställelse man får, då man besegrat svårigheter av skilda slag. Ej minst kunde ju old-boys vara med ännu mera, ty denna tävlingsgren, där man slipper ha några åskådare, är ju som skapad för dem, ty det har visat sig många gånger, att med endast förmåga att springa fort kommer man inte alltid så långt i dylika tävlingar.

Första löpningen hölls den 31 okt., en härligt vacker dag med strålande solsken med samling vid Slussen, varifrån det bar iväg ut till Fridhem på södra Mälarstranden, till stor överraskning för de 25 deltagarna, för vilken denna trakt var alldeles ny. Här var en trevlig enmilsbana utlagd med tre kontroller, vilka gävo rätt litet tillfälle till löpning på landsväg. Bäst skötte sig denna gång Wählin, han sprang rätt på alla tre kontrollerna och dessutom sprang så fort, att han nådde den finfina tiden 44 m. 50 s., med glans segrande i den yngre oldboysklassen. Bland seniorerna vann John Jonsson, ävenledes på god tid, 48.23, medan bästa junior var G. Svedelius 1.11. Bengt Tandberg klädde på 1.20,30 grundligt sina två kamrater i 40-åringarnas klass.

Andra tävlingen hölls 21 nov. med start i Huddinge samt bana runt sjön Trehörningen. Kontrollerna lågo 1:a i Brodal samt, sedan sjön obligatoriskt passerats, söder om densamma vid Orlångsjöberg. Banan var lätt att hitta, enär man hade sjön att orientera på, men naturligtvis kan man gå fel även å en sådan, om oturen är framme. Det hände Wählin, som hade svårt att finna första kontrollen.

— Har ni sett någon kontroll! ropade han åt en förbipasserande gumma.

— Nej, svarade hon, jag har bara mött patron på Näsgård.

Andra sträckan var trevligast med dess krävande terräng söder om sjön.

Bästa tid nåddes denna dag i seniorklassen, nämligen av G. Svedelius med 1 t. 6 m., och därefter av O. Tandberg i yngre old-boys-klassen med 1.12.47. I juniorklassen vann E. Nilsson med 1.21.44, och bland äldre old-boys E. Pallin 1.32.42.

Albin Sandström debuterade denna dag och blev tredje efter Wicklund i seniorklassen, följt av Wetterlind, J. Jonsson, Isaksson, Kjellstrand, idel skidlöpare alltså.

Vädret var denna dag mulet.

Tredje tävlingen hölls 5 dec. med samling i Saltsjö-Duvnäs samt bjöd på åtskilliga nyheter. Bl. a. start inomhus, nämligen å järnvägsstationen. Alla hade väntat, att banan skulle gå till Saltsjöbaden söder om järnvägen, och stor var därför deltagarnes överraskning, då det befanns att första kontrollen förlagts långt norrut uppe i den oländiga och obebyggda terrängen å Värmdölandet söder om Halvkakssundet, närmare bestämt till den lilla sjön söder om a i Mariedal, som var svår nog att hitta. Det blev sålunda att giva sig iväg åt ett helt annat håll än man tänkt sig och till att börja med ta sig fram till och över Skurubron, vilken nu ett par fingo se för första gången(!)

Andra kontrollen låg nere vid Bo, närmare bestämt via färjstället över Bag-

TVÅ DJURGÅRDSPOJKAR.

Jönsson

skulle egentligen ha haft sitt kapitel långt före detta. Han fyllde nämligen 35 år tidigare i år och det var ju anledning nog till en illustrerad historia. Men jag hade inte matrikeln klar då och visste ingen data.

Nu är det emellertid en anledning till och den står på nästa sida: A-lagets marsch mot mästerskapen.

Jönsson har nämligen haft en hel del med den marschen att göra. Och där-om, och om hans insats i tidigare marscher må sägas ett par erkännans ord.

Det står ofta strid om Jönsson, mer kanske förr än nu — och säkert mindre

gensstaket, där man roddes över under avdrag för tiden härför. Målet låg vid a i Moranäs (= Nylunds villa).

Bästa tid nådde Albin Sandström, 1.41,19 — 27 sek. före Einar Olsson, dessa två vunno de båda klasserna. Till sin stora överraskning lyckades E. Pallin med en halv minut slå Calle Sundholm, som blev tredje. Men Calle hade visst varit för upptagen att titta på vad han trodde vara ett par älgspår i terrängen. Det var emellertid undertecknads spår. Dessutom hade han vid ett tillfälle sagt »adjö» åt mig i terrängen, och sådant hämnar sig.

Banan var mycket trevlig, och när alla deltagarna efter slutad löpning sutto bänkade kring Nylunds väldiga kaffebord diskuterande dagens intressanta händelser vid brasan i den öppna spisen, då kände man sig som en lycklig människa, vars enda sorg var att inte varena djurgårdare fått vara med den dagen.

Härmed var »säsongen» avslutad, och jag vet, att jag gör mig till tolk för alla deltagarna om jag här framför ett hjärtligt tack till anordnarna för allt deras arbete, omtanke, ansvarskänsla och fyndighet, och främst bland dem till herr Sven Rydow.

Flying.

ju längre fram i tiden vi kommer — och det är för att han är en uppriktigt själ, som inte riktigt gillar, att det finns, som det heter, knölar och därför säger det så där jämförelsevis rent ut. Man må säga vad man vill om lämpligheten att alltid sjunga ut sitt hjärtas oförställda åsikter: det är i alla händelser många gånger friskt och välgörande med en sådan avrivning, som Jönsson kan bestå. Den lättar behagligt kvav och tung luft.

Denna respektlöshet, som han dock smidigt kan variera, är typisk för Jönssons temperament. Detta temperament, som man egentligen skulle avundas honom, så oanfrätt som det är slöhet och blaserhet, är också lösningen till hans goda handlag med representationslaget. Det ger honom lust att ta i, även med det allra grävsta jobb, om det skulle behövas, hur mycket och hur länge som helst. Det ger honom arbetslust och arbetsförmåga, och det driver framför allt fram arbetsresultat. Det hetsar upp honom till en ynglings entusiasm för en idé, och det ger honom förmåga att gå i land med uppgifter.

Undra då på att A-lagsspojkarna gilla Jönsson, som inte drar sig för att ta i, när det gäller. Och det var det, som här skulle vara avsikten:

A-lagsspelarnas hjärtliga tack till Jönsson för delaktigheten i årets båda mästerskap och lagets goda kamrateranda.

Ekberg,

Gustaf nämligen! Skall han ha ett eget kapitel. Vad är det för anledning till det?

Jo, Ekberg har i år erövrat D. M. i fotboll. Och det är mera mänskligt än att det är tio stycken till som har gjort det. Ty Ekberg gör det i år för första gången i sitt liv, vid 30 års ålder och efter minst 20 års fotbollsspelande! och efter att under sex säsonger ha fått hjälpa djurgårdslaget att stöka undan det första grovarbetet i diverse mästerskap, som sedan genom ödet underliga transaktioner dragits undan hans rockuppslag i sista ögonblicket.

Och lika enträget olustigt som ödet tidigare varit, lika lustigt vanligt var i år Förvaltningsutskottet. Som diskade Köping, så att Ekberg fick vara med ända till sista sparken. Som räckte till en silverplåt med D. M. på.

Det kan låta som ironi att tillönska Ekberg många flera mästerskap, när man vet att han går på det fetmande 30-talet, men det är det inte, ty Ekberg kan fortsätta länge än. Han har nämligen så gott och friskt humör, så han blir inte äldre.

Och inte kommer han att bli sämre spelare heller. Sina motståndare klarar han alltid. Liksom Münchhausen kittlade björnen vid det berömda nappataget, så att Nalle brast i skratt och inte kunde göra ett grand, så berättar Ekberg historier, sjunger och visslar — och vitsar, så att motståndaren inte kan spela på grund av »full i skratt». Så att spela kan han nog.

Vi gratulera alltså vännen Ekberg till det första mästerskapet och önska honom många flera.

Ala.

MARSCHEN MOT

Det blev två mästerskap. Efter en säsong, som vi inte haft på tio år och något annat svenskt lag inte haft 1920. Och de två mästerskapen erövrades med all heder, då det hela tiden måste kämpas om dem med en förtvivlans envishet och energi. »Djurgården vann med ett udda mål», blev den vanligaste, men icke desto mindre hedrande rubriken. I stället för att ur dessa rubriker utläsa, som pressen i allmänhet gjort, ett svagt djurgårdsspel, närmast då ett svagt forwardsspel av de blårandiga, ligger det ju närmare till hands att kalla segrarna hedrande i sin knapphet, då ju knappheten även talat sitt tydliga språk om otroliga jämnhet?... ur vilken segslitenhet Djurgården alltid utgått som segraren.

Faktum kvarstår i alla händelser att Djurgården aldrig — och knappast något mästerskapslag tidigare heller — som i år fått kämpa för silverplaketterna; och för allt det allvar, all den energi och seghet, alla de uppoffringar samt den enastående sammanhållning, framför allt, som givit mästerskapslaget av 1920 dess prägel och gjort det till ett mönsterlag, frambäres härmed ett enkelt tack från hela den tusenhövdade djurgårdsfamiljen.

Att här i detalj efter detalj genomleva hela den förskräckligt spännande höstsäsongen, för en del samtidigt med den stora glädjen en fullkomlig nervpina, skulle göra »bladet» för stort och ensidigt på de fattiga sexton sidorna, och jag måste för den skull låta händelseförloppet passera kortfattat och raskt.

Ekberg har berättat om uppgörelsen med de goda hälsingborgarna. Nästa språng framåt togs över Göteborgs-Kamraterna, som måste lämna huvudstaden efter ett nederlag med

1—0.

Det var en match! Skulle den enbart sympatiska Göteborgsstjärnkonstellationen äntligen sätta stopp för raden av framgångar och göra det i vår speciella tävling, Svenska Mästerskapet? Eller skulle vårt särdeles försvar och vår ännu mera särdeles halvbackskedja stå rycken ännu en gång, och vår pigga femma längst fram i laget kunna lura ett sådant fighterpar som Lund och Svensson?

Uppriktigt sagt så trodde vi inte mer på djurgårdsseger än att vårt lilla hopp omedelbart gav upp andan, då vi i spetsen för det göteborgska laget såg — Börjesson. Så stark är alltså vår tro på den gamle centern, att vi alltid tro att segern hör hans sida till.

Men nu spelade en herre hos oss, som heter Wicksell så, att både Den Gamle och Murren inte blevo i tillfälle till annat än att irra omkring rätt så obetydligt den dagen på Stadionplanen.

Medan Söderberg fick Sundberg fri den enda gång som behövdes för att segern skulle sluta på rätt sida. Det var matchens enda upplagda chans och det var då för innerligen väl att vi fingo den.

Spelet var inte vackert, men matchen var gräsligt spännande. Mitt i en snöyra, som gick rakt i ansiktet på våra spelare, kom djurgårdsmålet från Sundberg med urkraft, och under hela den återstående speltiden, en och en halv halvtid, slets det oerhört på båda sidor för att rubba på resultatet. Men det stod sig gott, och det hade förresten varit felaktigt kvot om det blivit annorlunda. Även göteborgarnas mening var nämligen att det bättre laget vann.

Att våra pojkar — likaväl som de experter — genom denna seger ansågo platsen som svenska mästare given för året bör ju inte förvåna någon. Sleipners spel mot Aikå i Stockholm imponerade inte i någon mån och varken omspelsmatchen mot svartingarna eller semifinalen mot uddevallarna bidrog att göra intrycket av Norrköpingskonkurrenterna överväldigande. Men denna nonchalans var fullkomligt oberättigad och malplacerad ty vad man än må säga om Sleipnerpojkarnas kombinationsförmåga, originalitet eller taktiska blick — det erkännandet måste utan tvekan givas dem att de ställde upp och spelade med en segervisshet minst lika stor som den som besjälade våra pojkar. Och denna okuvlighet blev en värre nöt att knäcka än deras spel.

Finalen blev hård, hårdare än de flesta. Sleipner tog törnarna med bravur och riposterade med skicklighet. Nog sagt om den saken, och överhoppande ett par obehärskade demonstrativa inpass av en av deras ledare vid middagen — den officiella — är att tillägga att det bäst spelande laget enligt pressens samstämmiga utlåtande vann. Resultatet

1—0

innebär det verkliga spelförhållandet, man må sedan tycka vad man vill om målets tillkomst.

Målet, ja. Det har diskuterats välde-liga om straffsparkens tillkomst och berättigande, det må vara en sak. Den-sammias förekomst resulterade i alla hän-

delser i mål. Och mål — ja det är mål, det är inget tvivel om det. När det gäller att vinna tages det lyckligtvis inte hänsyn till bättre mål och sämre mål, utan endast till — mål.

Matchen inleddes av en utmärkt Norrköpingspressning, som emellertid egentligen aldrig såg hotande ut för Rudén. Backparet skyddade honom förstklassigt som alltid och de få bollar som sökte sig in bakom Hemming och Nordenskjöld voro jämförelsevis ofarliga. Så småningom blev det i alla fall litet anfallsfasen på vår forwardskvintett, och det råder intet tvivel om att den skapade rasande många fler farliga saker än den konkurrerande femman. Sundbergs straffspark blev det enda allena saliggörande mål-skottet emellertid, och fastän det må anses litet försmädligt att behöva ha vunnit på bara detta mål, var icke desto mindre segern ärligt framspelad av djurgårdarna.

Det blev Djurgårdens fjärde mästerskap i halva tioget finalmatcher.

Emellertid var, gunås så visst, inte säsongen slut med detta. Den skulle räcka länge än, ither att tävlingen om mästerskapet för Stockholms distrikt genom »omständigheternas» makt inte hunnit så långt.

Djurgården hade ovanligt mycket ogjort på sin halva. Mitt uppe i Svenska mästerskapet rände elvan ihop med Hammarby i andra omgången. Och höll på att förlora den sista skymten av Veckojournalens ståtliga trofé.

Men Djurgården har i år haft tur för en gångs skull, för en enda gångs skull fått litet medvind utan egen förskyllan och värdighet. — Och goda makter sänkte denna söndagseftermiddag ett osympatiskt — eller, varför inte om man så vill, sympatiskt — mörker alltför planen. Och domaren måste avbryta matchen. Hammarby ledde då med 1—0 och hade vid pipan även övertaget i spelet.

Det blev sålunda omspel. Och utskällning av domaren förstås, i Idrottsbladet. Ty det luktade ju parti för Djurgården. Domaren, herr Gustafsson, blev emellertid i samma tidning satt i tillfälle att rentvå sig — och Djurgården — och omspelet kunde försiggå utan alltför stort vapengny.

Resultatet blev denna gången ett djurgårdiskt

2—1

fastän en skall veta att det satt hårt år. Djurgården har alltid haft ett förfärligt arbete mot sådana lag som Hammarby

MÄSTERSKAPEN.

och Gais. Vårt lag är indrillat i försvarsmetoder, som äro anpassade efter arvfärderna Aikås och Göteborgskamraternas kortpassningsspel. Och har alltid med allra största svårighet klarat av Hammarby- och Gaiskedjornas halvbal-longande och snabbbrushande anfall.

Det höll på att gå galet i omspelet emellertid. Första halvtid var inte Djurgårdens i så hög grad som Hammarbys, och söderpojkarne ledde i pausen säkert med 1-0.

Det har ju emellertid inte varit så ovanligt nu under hösten att vårt lag legat under med just ett mål. Och vunnit ändå. Och så var det ju omspel, och dem brukar Djurgårdens också vinna, av princip.

Denna dubbla anledning att vinna infriades. Nog sagt. Efter en flott andra halvtid förresten.

Men därmed var dock ej saken med Veckojournalens pris klar.

Vestermalm blev en överraskning. Som höll på att bli synnerligen obehaglig.

För visso vann det gamla fighterlaget Djurgården till slut med

2-1

men det skedde först efter två timmars spel och i dessa två timmars sista halva minut.

Västermalm var ett utmärkt gott lag, fullt av ungdomar och friskt humör, litet för friskt ibland kanske, optimistiskt och med självtillit — och Djurgården höll på att få dela Aikås öde, att få stryk med 1-0.

De svartrandiga togo sig nämligen det orådet före, att ganska snart skaffa sig ledningen, vilken de behöll hårdnackat och envist. Men Sundberg, deras förre center, blev Nemesis, och en felpelad boll från Västermalms vänsterhalva satte han behändigt in, återigen som Djurgårdens räddande ängel.

Sedan gick det upp och ned i åtskilliga ordinarie hel- och halvtider, tills, som sagt, Söderberg efter nästan fulla åtta kvart genom en snabbt skjuten boll i ett av de övre hörnen fick fall på Västermalm. Och mästerskapet att gå hem.

Ty Stockholms Bollklubb, som blev den sista etappen, väntades inte bli alltför besvärlig.

Så mycket större blev emellertid förvåningen, när även denna elva följde, vad syntes bli gammal god tradition, föregångarnas exempel — och tog led-

ningen med ett elegant innickat mål. Ingen trodde då att Djurgården skulle vinna med

4-1

ty Bollklubben låg på bra med elegans och smidighet mer än med kraft och energi. Emellertid stod sig det bakre försvaret för vidare föresats och före halvtids slut hade Sundberg — återigen — reducerat med ett snabbt, fräsande skott invid ena stolpen och skaffat Djurgården ledningen med en alldeles överdådig skarvnick invid den andra stolpen.

Andra halvtid spelade Djurgården mycket god fotboll, lugnt och sansat, klokt och sakligt, och trots att det inte blev flera än Karlstrand och Sune Andersson förunnat att göra var sitt mål, var överlägsenheten från våra pojkars sida så stor, att det ibland praktiskt taget bara var ett lag som spelade.

Därmed var det andra mästerskapet för året hemma, distriktet för tredje gången i rad. Och en första värdefull in-teckning i dir. Åkerlunds vandringspris tagen.

*

Pojkarna äro avkonterfejade här nedan. De kännas alltför väl igen för att behöva någon särdeles presentation. För kommande års läsare i Djurgårdaren om 1920 års dubbelmästare i fotboll må emellertid följande små karaktäristiker vara av värde:

RUDÉN: det är målvakten. Jag kan inte säga hur många mål han har släppt in, men det skulle inte förvåna någon om en undersökning skulle ge vid handen, att denna säsong varit Rudéns målfattigaste. Och det är väl beröm nog. Annars är han lugn, kall och säker, om det ovillkorligen skall vara ett omdöme med.

NORDENSKJÖLD: högerback, både hos oss och diverse kombinationer. Han har varit en av årets förgrundsfigurer i svensk fotboll, det är intet tvivel om det. Med rätta. Hans spel har gjort 1920 till hans bästa säsong på många år.

HEMMING: vänsterback. Det har varit stil på Hemmings spel i år. Någon svag match har han inte gjort, men många mycket goda i sitt rivande och effektiva spel och sin märkvärdigt flotta spark.

ÖIJERMARK: högerhalv och äntligen internationell. Det blev han dock först efter en del uppmärksammade matcher i Djurgårdens berömda halvbackskedja, som vann tio gånger mer än vår forwardskedja förlorade på försvinnandet av vänsterinner Öijermark.

WICKSELL: vår och Sveriges centerhalv. Det har varit en av Wicksells alla glansfullaste säsonger, med många härliga prestationer och stor popularitet och berömmelse. Nog sagt.

GUSTAFSSON: Vår och Sveriges vänsterhalv. Köpings pånyttfödelse, storartade vitalitet, kraft och spelskicklighet har varit en av fotbollsäsongens upp-levelser, rik på händelser.

JOHANSSON: det är Gotte, längst ut till höger. Han har också haft en utmärkt säsong, har stundtals varit Stockholms och även Sveriges bästa högerytter, i besittning av alla de egenskaper vi förut beundrat hos honom: smidighet, elegans och snabbhet.

SÖDERBERG: högerinner. Jag skulle kunna skriva en avhandling av Knata. Och den skulle till hälften handla om en god kamrat. Men det väntar jag med tills han slutar med kickandet. Här skall han bara ha ett erkännande för sitt kloka spel, sin variationsförmåga och sin entusiasma.

SUNDBERG: centern. Som under höstsäsongen hade tagit Djurgårdens vinstmål på entreprenad. Sundberg är bra, det är inget tvivel om det. Och så är han ung. Så att vi kunna räkna med honom i femton år till.

FAGERBERG: nybakad vänsterinner. Kevan blev bättre för var match, som gick och spelade mot slutet, i besittning av en utmärkt bollbehandling, fullkomligt i nivå med våra fordringar.

KARLSTRAND: vår och ibland även Sveriges vänsterytter. Det senare obestriddligt så länge han var hel i högra foten. Sedan blev han invalid, men i form till avgörandena. Och det var bra, ty vi behövde hans energi, snabbhet och centringar.

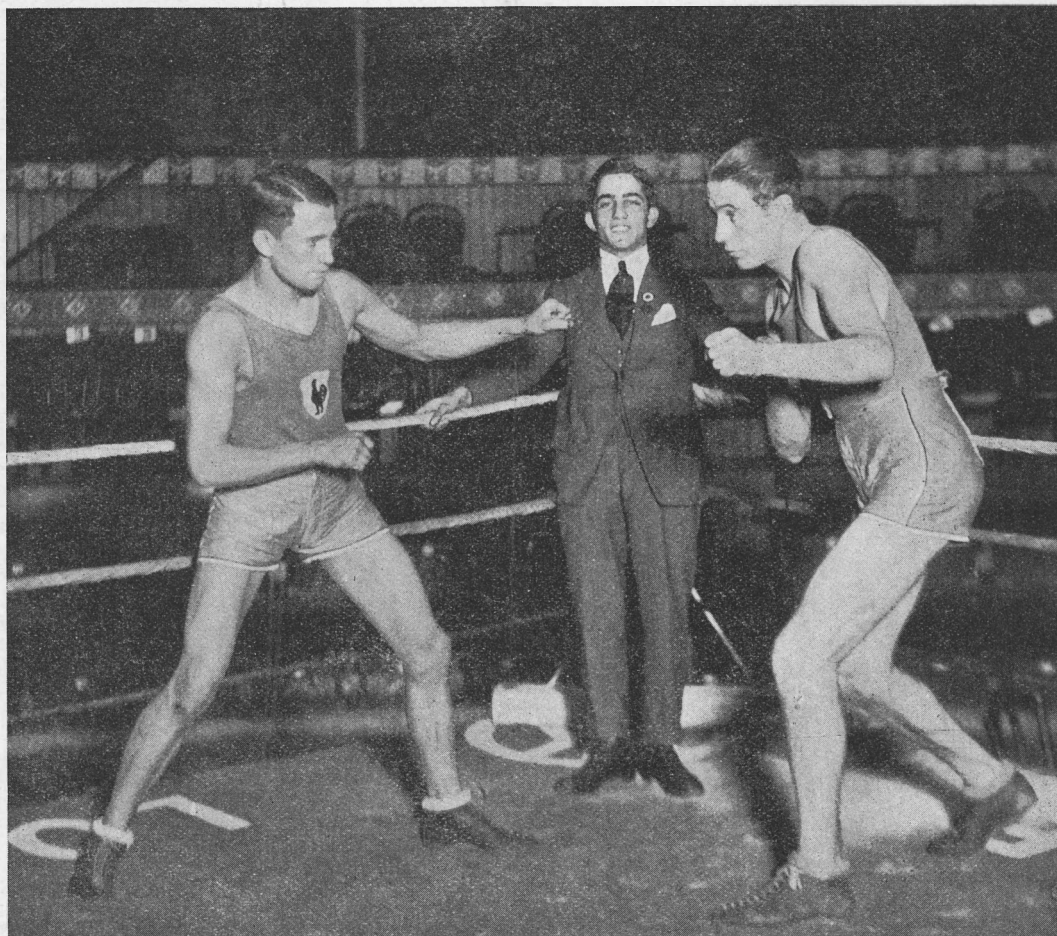
SUNE ANDERSSON: kom bort från oss i våras, men återvände med brio i D. M. Som han med känd och erkänd bollvirtuositet samt skjutförmåga hjälpte till att vinna.

A l a.

Våra internationella,

denna gång för ovanlighetens skull boxningar.

De utomordentliga fransmännen Reby, Gleizes och Doussot.

När vi satte igång med att även ge oss in på Cirkus visste vi, att det var en stor apparat att ro i land. Men vi hade ju Skoglundh, tänkte vi. Nog kan väl han få fram ett boxningsmeeting, när han redan skapat så många brottarturneringar.

Och Skoglundh var med på det, den vänliga själen, tog på sig ett jättearbete — och rodde, med ytterst liten paddelhjälp av Ahlström och Sundberg samt ett handtag av ett sjuttiofem villiga funktionärer, 30,000-kronors-skrovet väl behållet i land.

Det blev en stor idrottslig succés, och det är ju alltid huvudsaken hos oss, och den lilla vinsten, ja, den var ju rolig att ha och bättre än en förlust, men trots allt vid denna debut en bisak.

Pressen gratulerade oss, och, innan vi övergå till referatet av tävlingarna, må det tillåtas medlemsbladet att till Skoglundh framföra tacket för det kraftiga, oegennyttiga och vittomfattande arbetet.

Första dagen.

Fullt så brett internationell blev inte Djurgårdens tredagarsturnering som den planerats. Men det räckte med de främmande inslag vi fingo. De voro svåra nog att stå för. Engelsmännen blevo borta av mer eller mindre underliga anledningar, men låtom saxarna löpa, som det heter, och vändom oss mot fransmännen!

De franska mästarna, Gleizes, Reby och Doussot, utgjorde en charmant trio. Gleizes var järnhård, fruktansvärt stark och har svindlande snabba slag, parader och positionsvändningar. Han gjorde den betydligt spädare göteborgaren A. Christenson tämligen mör under två ronder, varefter denne gav upp. Christenson är emellertid värd en eloge för sitt smidiga och intelligenta försvar och sitt muntra stridsmod i den för honom mycket svåra bataljen. Mycket intressant skulle det tydligen bli att följa den lille mörkhyade sydlandningens väg fram till lagern.

Reby, den franske fjäderviktsmästaren, var även han en mycket smidig och elegant typ, men hans små förfaranden i ringen voro inte fullt så sympatiska som hans landsmäns. Eller kanske en serie tillfälligheter första kvällen gav det intrycket. Han hade emot sig G. Bergman, Djurgården, som skötte sig storartat med en alldeles förbluffande vivacitet de 3 ronderna igen, men som naturligtvis blev besegrad på poäng.

I mellanvikt fick Doussot mot sig göteborgaren Einar Johansson, som stod med glans de tre ronderna ut. Johansson har utvecklat sig på bästa sätt sedan han senast visade sig i Stockholm. Han har lärt sig vika, dyka och parera, han slår våldeligen och tål fenomenalt med stryk. Hans underlägsenhet mot den franske mästaren var inte alls så stor som man kunde ha befarat.

Alla de tre franska gästerna, isynnerhet Gleizes, blevo genast publikfavoriter, och Cirkus dånade av applåder efter deras vackra segrar.

Bland de andra träffningarna väckte matchen i mellanvikt mellan stockholmarna Herbert Hoffman, Atletklubben, och Bertil Mothander, Katarina, en viss sensation, därigenom att den slutade med en ganska oväntad knock out. Mothander, som både utdelat och mottagit hårda smällar, fick plötsligt en sådan där raffinerad helträff som kastade honom i golv och troget höll honom där till de 10 sekunderna passerat. I lätt tungvikt möttes dansken Sophus Nielsen och Bertil Rosén, Linnéa, och den förstnämnde blev förklarad för segrare efter en extra rond. Striden var utomordentligt hård, än var den ene vid branten och än den andre, men den större träningen gav slutligen utslag emot den större styrkan och det oförfärade modet.

Andra dagen.

Andra dagens voro ännu hårdare och mera spännande än första dagens, såsom också naturligt är, då de utgjorde ett ytterligare steg mot finalerna. Lokalen var fullsatt och publiken våldsamt intresserad. Nästan för livligt för resten. Det vore förmånligt om de ivrigaste elementen kunde hejda sina lungors kraft under själva träffningarna och efter deras slut eventuellt låta sina lidelser ta form av applåder.

I pappersvikt fick man se två verkligt vackra matcher. Gleizes, Frankrike, mötte publikfavoriten Sven Andersson, Linnéa, och fick där en motståndare, som var honom fullt värdig, om också inte vuxen. Lille Sven lär vara bara 15 år, medan den lille franske kämpen är 17. Stockholmarens hade häpnadsväckande nog den träningen och uthålligheten att gå på i tredje rondan med ännu större furie än under de två första, och denna omgång var hans. Det såg t. o. m. ut som om den lille demonen, Donzo kallar publiken honom, under de sista sekunderna skonade sin motståndare, som då föreföll litet dimmig. En extra rond anbefalldes, och Gleizes blev segrare. Då visade det sig till vilken grad den lille mörkhyade överdängaren från »Carpentiers land» swingat sig in i publikens gunst. Hyllningarna blevo till ovationer, och han mottog dem också med något av en ringdivas graciösa nedlåtenhet. Oskar Eriksen, Norge, besegrade i samma klass den lille fintlige Bergström, Linnéa. Men även denne skötte sig synnerligt.

I fjädervikt vann O. Danielsson, Linnéa, över Steiner, Solna, och djurgårdaren O. Andrén, som utvecklade sig överraskande fort, besegrade dansken Sylvander. Men i lättvikt togo danskarna en finfin hämnd genom Nic. Clausen, som elegant och fintligt klarade sig mot Gösta Anderssons (Linnéa) släggelag och tillfogade denne ett grundligt poängnederlag. O. Kjällander, Djurgården, slog A. Lundqvist, Linnéa, vilket omtalas bara för att ge det erkännandet åt den senare, att han nu för första gången uppträdde så, att han fick sägas höra hemma på en tävling.

I weltervikt fick Doussot, Frankrike, en hård nöt att knäcka i norrmannen Ole Johansen. Han knäckte den heller inte i uttryckets eminentaste mening, men han var överlägsen och vann på poäng.

Otto Hansen, Danmark, mötte Runo Andersson, Linnéa, som gav upp redan i andra rondan efter att ha misshandlat sin motståndare minst lika hårt, som vad han själv fått lida. Dansken hade tidigare med överlägsenhet avfärdat D. Myröng, Djurgården.

I mellanvikt mötte dansken Tage Nielsen en jätte ur Atletklubben, Stockholm, som inte tålde nämnvärt med stryk, och hastigt måste försvinna. När Nielsen senare fick R. Morberg, Linnéa, på sitt konto uppstod en mera jämnspelt strid. De två kämparna erhöello träffar som försänkte dem, än den ene än den andre till gränsen av drömmarnas värld och där hamnade slutligen Morberg, där han hängde i repet. Ett definitivt förlopp i samma riktning fick träffningen mellan A. Löfstrand, Linnéa, och Herbert Hoffman, Atletklubben. Löfstrand slog med all den fenomenala acceleration han är mäktig, när han är som bäst och nådde knockdown-resultatet redan i första rondan.

I lätt tungvikt förekom en föga ringmässig match mellan H. Lindén, Djurgården, och K. Nilsson, Linnéa. Lindén vann.

I tungvikt drabbade de väldiga kämparna Nils Wester och J. Pettersson, Djurgården, tillsammans. Den senare, som säkert innehade den bredaste och stoltaste ryggtavlan på Cirkus för dagen, vände denna allt emellanåt mot sin antagonist och gjorde armar uppåt sträck. Han råkade emellertid trots denna taktik, som hans fruktansvärde motståndare hade ett visst underseende för, under andra rondan på fallrepet och gav upp efter denna.

Tredje dagen.

På kvällen började kämparna redan från första ögonblicket hamra på finalerna.

I pappersvikt gick den lille fransmannen Gleizes redan i första takten så hårt åt norrmannen Oskar Eriksen att denne gav upp. Gleizes blev därigenom första pristagare. Som tvåa rangerade sig Sven Andersson, Linnéa, överlägset efter en läskande strid med Christenson, Örgryte, som till sin heder stod ut de tre ronderna.

I bantam fingo danskarna se sin lille sympatiske champion Götterup utslagen. Han slogs visserligen bedårande, så det vattnades i munnen på tanterna och så att medelålders familjefäder av Djurgårdstyp suckade efter att äga en sådan son. Men ingenting hjälpte. Han hade fått Kvist från Solna emot sig och, denne flätade till honom med alla de högervingar, vänstersvingar, uppsvingar, stötar och krokas som man får lära sig i pugilismens kanoniska böcker, ja, tyvärr i hastigheten även med ett par som förekomma i de apokryfiska. Kvist är redan fruktansvärd och bör kunna bli förstklassig. Han fintar mindre genom att vädra boxhandskarna än genom suggestivt attityd- och uttrycksspel och han slår så det gnistrar.

I fjädervikt slutade striden med seger för O. Danielsson, Linnéa, och man undnade honom väl segern, fast man tyckte det var synd om hans antagonist fransmannen Reby, att han skulle bli diskvali-

ficerad. Han blev emellertid det och synnerligen inte utan skäl. Han hade några fuffens — eller kanske invanda ofrivilliga trics — för sig nu som förut — t. ex. höll fast med höger arm och slog samtidigt med den vänstra — rusade för hastigt efter kommandoordet »bryt». Men med mera påpasslighet och resoluthet hos domaren kunde det obehagliga intermezzot kunnat undvikas.

I lättvikt segrade den smidige dansken Nic. Clausen, men han hade först att passera O. Kjällander, Djurgården, och det kostade segraren mer än en droppe skandinaviskt blod. Kjällander gjorde sålunda sitt allra bästa och blev tvåa efter en senare hård dust med G. Andersson, Linnéa.

I weltervikt slog den smidige, nästan spenslige fransmannen Doussot Otto Hansen, Danmark. Den senare hade förut huserat som en sannskyldig mordängel i svenskarnas led, men här mötte han sin överman. Doussots nävar flögo som raketer mot danskens käk och redan i andra stöp denne och gav sig med ett par handskgester av dämpat slag. Norrmännen, som annars inte rosat marknadens denna gång, gingo här upp på tredje plats genom Ole Johansen som besegrade örgrytarens Johansson. Den sistnämnde kunde möjligen vunnit om han ej givit upp.

I mellanvikt briljerade dansken Tage Nielsen emot Löfstrand, Linnéa, vilkens till synes så dräpande svingar voro en lek mot Nielsens högerslag. Klockan ringde för andra gången och räddade den svenske mästaren från knock out, var-efter han gav upp.

I lätt tungvikt var placeringen redan förut gjord. Sophus Nielsen, Danmark, var där etta och tvåa R. Rosén, Linnéa, sedan D. Lindén, Djurgården, avstått.

I tungvikt segrade Sören Pedersen, Danmark, över vår svenske mästare Nils Wester, Linnéa. Bägge jättarna kommo något fjärran från tillvaron i tredje rondan och publiken jublade åt kolosernas tramp runt i ringen och deras på sistone tämligen slumpvis utdelade slag, vilka man liksom den gamle Porthos' svingar tyckte kunde ha fällt en oxe, därest någon sådan av en händelse kommit i vägen. Pedersen, som hade något mera sans kvar, när klockan ljöd för tredje rondan, än Wester, som just då fridfullt lutade sig mot repet, blev segrare.

Bill Nix.

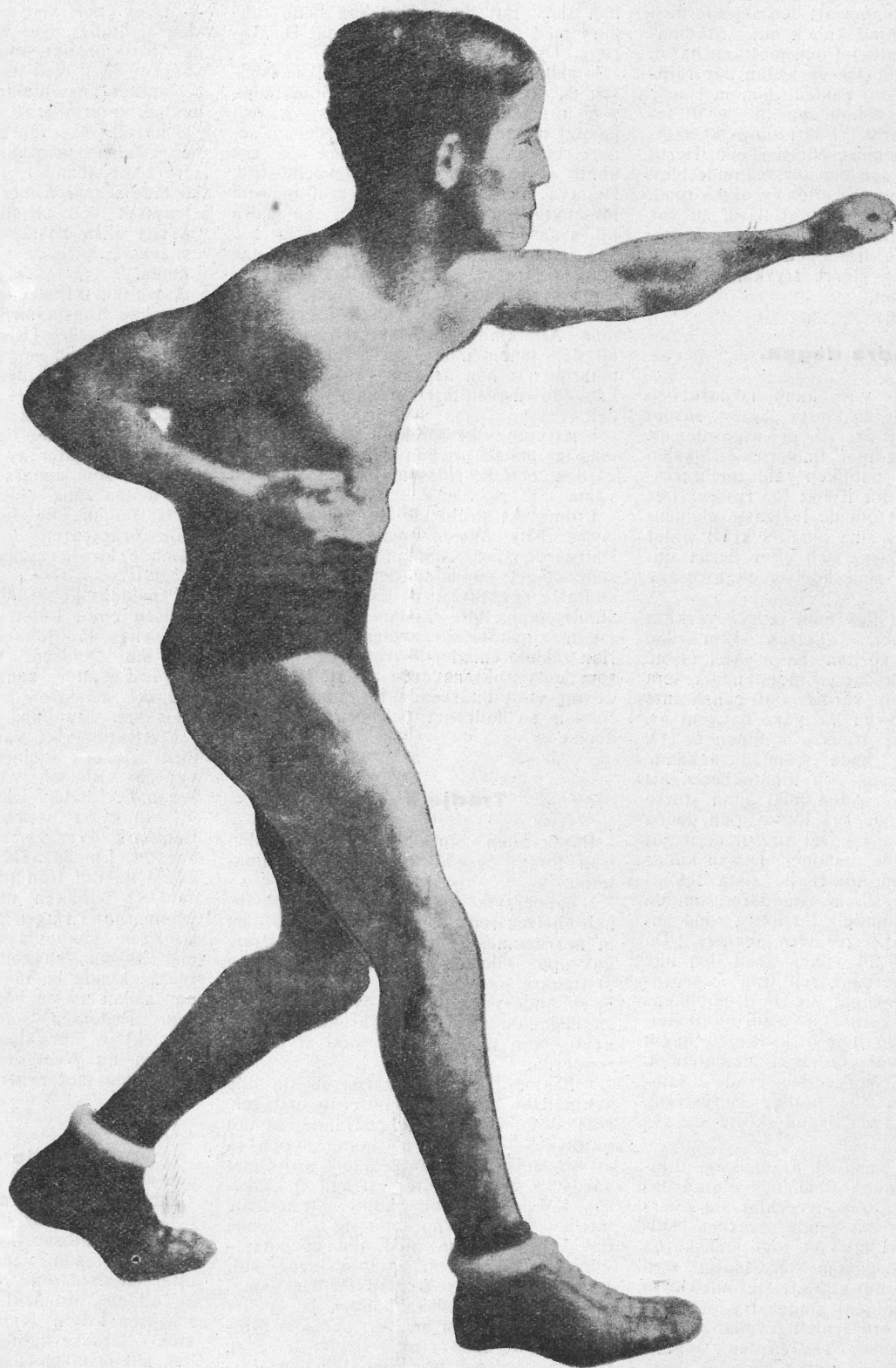
Fjärde dagen.

Extratävlingsdagen blev ganska flau och Cirkus var knappast halvfylld. Trygve Jakobsen fick ingen revansch på Kjällander, som vann för andra gången efter en extrarond. Nic. Clausen gjorde en alldeles utmärkt match mot welterviktaren Edvin Jansson, Linnéa, då han gick i hårdare fighterstil (3:e rondan) än han någonsin gjort uppe hos oss. Fransmännen hade glänsande uppvisningar och i synnerhet Reby visade prov på högt uppdriven teknik och taktik.

Matcherna voro:

Pappersvikt: Gleizes, Frankrike (flugvikt), Götterup, Danmark (bantam), uppvisning i 6 ronder om 2 minuter.

Bergström, Linnéa, Gustafsson, Djurgården. Bergström behärskade situa-

André Gleizés,

den lille sympatiske, intelligente, energiske, sjuttonårige franske mästaren.

tionen fullständigt och Gustafsson avstod efter andra rondan.

Fjädervikt: G. Danielsson, Linnéa, Gustaf Bergman, Djurgården. Den hårdföra Bergman slog sina slag genom garde och allt och i tredje rondan var det frågan om ifall Danielsson skulle stå. Det gjorde han, leende och utan att knota. Bergman vann.

Sylvander, Danmark, och Andren, Djurgården. Andren noterade ojämförligt flera framgångsrika slag i de två första ronderna, i den sista jämnade dansken ut ställningen. Sylvanders seger kunde i hög grad ifrågasättas, om han ock hade fördel på sina raka vänster.

S. Steiner, Solna, Viktorin, Djurgården. Viktorin rörlig och svåråtkomlig i ringen; även om hans stil inte är vacker, kan den bli effektiv med litet avslipning; nu är den för gungig och hoppig. Steiner stod sig bra mot den starka djurgårdaren, som fick vara nöjd med sin poängseger.

Lättvikt: Nic. Clausen (lättvikt), Danmark, Edvin Jansson, Linnéa (welter). Clausen briljerar med sin fintande raka vänster, följd av hårda högerslag mot käken. Jansson kunde inte göra mycket åt sin lättfotade motståndare. I tredje rondan gick Clausen fram det hårdaste man sett honom här och Jansson fann sig föranlåten att ge upp för att slippa ta räkningar.

O. Kjällander, Djurgården, Trygve Jakobsen, Norge, revansch för norrmannen. Revanschen uteblev, i det Kjällander vann efter extrarond.

Weltervikt: André Reby (fjädervikt), Doussot (weltervikt), 6 ronder à 2 minuter, uppvisning, som sådan mycket tilltalande. Den lättare Reby vände fortare på handflatorna och utvecklade en glänsande teknik. Det hela var snabbt, intelligent och elegant. Ovationer.

Mellankvikt: Sofus Nielsen, Danmark, Morberg, Linnéa. Det är mycket kraft i Morbergs handskar, men han har lätt att vårdslösa garden och är inte riktigt ekonomisk med sina slag. I tredje rondan blevo båda en smula somnambula och etablerade i rak ställning en livlig utväxling av kraftiga käkslag. Nielsen vann och Morberg hade gjort en populär match.

Otto Hansen (welter), Tage Nielsen (mellankvikt). Tage Nielsen ledde hela matchen, som gick i lös uppvisningsstil de två första ronderna, främst tack vare större räckvidd. I tredje rondan fick Hansen in en del raka vänster. Ingen dom meddelades.

Mr.

Resultaten av den ordinarie tävlingsturneringen blevo:

Pappersvikt: 1. A. Gleizes, Frankrike; 2. Sven Andersson, Linnéa; 3. A. Christensson, Göteborg. Extra pris: O. Eriksen, Norge.

Bantamvikt: 1. A. Kvist, Solna; 2. Ch. Götterup, Danmark.

Fjädervikt: 1. O. Danielsson, Linnéa; 2. S. Steiner, Solna; 3. A. Reby, Frankrike. Extra pris: R. Sylvander, Danmark, och G. Bergman, Djurgården.

Lättvikt: 1. Nic. Clausen, Danmark; 2. O. Kjällander, Djurgården; 3. G. Andersson, Linnéa. Extra pris: Trygve Jacobsen, Norge.

Weltervikt: 1. G. Doussot, Frankrike; 2. Ole Johansen, Norge; 3. Otto Hansen, Danmark. Extra pris: Einar Johansson, Göteborg.

Mellankvikt: 1. Tage Nielsen, Danmark; 2. R. Morberg, Linnéa; 3. A. Löfstrand, Linnéa.

Lätt tungvikt: 1. Sophus Nielsen, Danmark; 2. Bertil Rosén, Linnéa; 3. D. Lindén, Djurgården.

Tungvikt: 1. Sören Pedersen, Danmark; 2. N. Wester, Linnéa; 3. John Pettersson, Djurgården.

Höstens överraskning:

Djurgårdens goda boxare.

Man måste beteckna sektionens start för säsongen såsom lyckad och dess framträdande i säsongens fortsättning som uppseendeväckande och utan tvivel en succés.

Djurgårdens boxare ha gått från framgång till framgång, efter matcher, som givit våra pojkar tillfälle att visa både stil, skicklighet och omdöme. Djurgården har ryckt upp i jämnhöjd med Linnéa — och det är tetplatsen bland Sveriges boxningsidrottande föreningar.

Detta faktum är desto mera glädjande som medlemmarna, genom vår vän Weimarks utomlandsresa, inte blivit i tillfälle att träna under den mest kompetenta ledningen — utom då vår alldeles förträfflige Donald varit uppe hos oss förstås — utan fått arbeta själva och under Svedelius' och Anderssonernas intresserade, välvilliga och sakkunniga om också ännu ej så erfarna ledning. Det hedrar boxarna såväl som ledarna att resultatet av det gemensamma arbetet blivit våra konkurrenters aktning och tidningarnas oförbehållsamma erkännande.

Sektionen började så försiktigt med att till

Pugilists tävlingar

skicka beprövade Viktorin samt nya, förhoppningsfulla Andren och unga, debuterande Gelbort.

Den senares arbete i ringen blev av kort varaktighet. Gelborts vackra, flotta stil blev sönderslagen av fightande Sven Andersson, och djurgårdaren ansåg redan den första rondan vara tillräckligt utslagsgivande och gav upp.

Men de andra båda fortsatte och fastslog — Viktorin med finess och in-fighting, Andren med elegans och smidighet — att Djurgården ännu så länge ville vara med litet grand när det gällde tal om att uppehålla boxningssportens anseende i Stockholm. Tidskriften Swing talade visserligen i sitt referat bara om de båda antagonisterna Linnéa och Pugilist, med total förbigång av djurgårdarnamnet, men vi visste ju litet mer och bidade tiden.

Dock kunde ingen tro att våra pojkar skulle slå sig så fullständigt igenom redan nästa gång, då vi dristigt, men efter moget övervägande — vi hade ju dittills haft namn om oss att vara noga med våra debutanter — anmälde inte mindre än sex man till

Linnéas tävlingar,

och i konkurrens med den arrangerande klubben om priset till bästa förening uppnådde samma poängsiffra. Och blev noterad som storklubb i boxning.

Alla våra sex män nådde placering på prislistan. Efter ett arbete i ringen, som kom oss gamla djurgårdshejare att glädas och tidningarna att gratulera i de mest vänliga ordalag, ett arbete, präglad av gott humör, käckhet och frejdig djurgårdsenergi.

Naturligtvis är det omöjligt att rond för rond, match för match följa deras uppseendeväckande arbete. Men ett par ord skall var och en av dem ha för den trevliga debuten av Djurgården som storklubb även inom denna idrottsgrän.

Det är svårt att fastslå, vilkens insats i tävlingen var den mest lyckade: pappersviktaren Tage Bergmans placering på andra plats i bantamvikt, eller Åkerlunds ypperliga match mot Wulff från Sparta, eller Andrens käcka motstånd mot Spartafenomenet Nielsen, eller Kjällanders ståtliga debut offentligt med en förstaplacering i lättvikt, eller Gustaf Karlssons hårda nappatag med Schannong, eller Petterssons ståndaktighet mot jättestora, tolvkilotyngre Wester... det är svårt att fastslå, om den enes prestation var bättre än den andres, och jag gör det inte heller, ty det var så fördubblat roligt alltsammans sammanlagt. Det må emellertid vara sagt, att var och en överträffade våra förväntningar och blev en heder för allas vår kära Djurgården. Pojkarna uppnådde samma poäng, i tävlan om »bästa-klubbs-priset», som Linnéa!!

De deltagandes lärdomar torde emellertid ha varit många och viktiga. Åkerlund, Kjällander och Pettersson fingo sitt publikdop och förvånade med lugna nerver. Annars kunde det ha varit irriterande med alla dessa nya sensationer: två tusen par uppmärksamma ögon, en stark, skarp belysning, bifallsskrån och protester — och motståndare, vars kapacitet, pojkarna dittills icke mött. Men allt klarades med en viss brio, vilken, som sagt, överraskade och imponerade.

Var och en av de sex fick väl även dessutom klart för sig, var det brast i teknik och taktik; främst fingo våra pojkar erfara att en match räcker i tre ronder, och att det därvid kan vara ganska knallt med konditionen i den sista omgången. Det brast nämligen trots all konditionsträning, hos flera i uthållighet och kraft. Och jag undrar i alla fall, om inte träningen har varit litet för lös uppe i Stadion, om den inte tagits litet för lekfullt på ett par händer.

Och så brast det, och det är ju alldeles naturligt, i vad som är kort och innehållsrikt inbegripet i »ringslughet». Pojkarna gjorde sina matcher hedersamt ärligt och rakt på sak. Och det är som sagt hedersamt. Men taktiken, all strids förnämsta hjälpmedel, var inte nämnvärt utvecklad. Men den kommer, hoppas jag, med allt sitt fintande, beräknande och manövrerande.

En del av pojkarna voro nu ytterligt stridslystna och redan söndagen efter voro några nere i Göteborg på

Örgrytes tävlingar.

De voro Eriksson (ny, bantam), Andrén och Kjällander. De båda sista klarade sig alldeles utmärkt, i det Andrén tog hem första priset i fjädervikt med särdeles elegans och stil och Kjällander blev tvåa i lättvikt, efter tävlingarnas mest ansträngande arbete bakom sig och experternas omdöme om betydliga framsteg sedan de närmast föregående tävlingarna.

Gustaf Eriksson fick se sig slagen av Solnaduetten Kvist och Steiner, men hade det oaktat boxats gott, men för litet aggressivt. Han var förresten betydligt otränad och skall ha erkännande i alla fall.

Nästa tävling blev emellertid det stora slaget. Dessa voro nämligen

Djurgårdens tävlingar.

Dessas förlopp blevo ju en glänsande idrottslig succés, en värdig inledning till alla våra olika 30-års-jubileumstävlingar. Tävlignarnas förlopp återges på ett annat ställe i tidningen och i denna, våra egna boxares spalt, må endast sägas ett par allmänna ord om våra pojkar insats.

Denna var betydande. Men kunde ha varit ännu bättre, ty utanför tävlingen blevo, genom »vikten» inte färre än Tage Bergman, Åkerlund, Eriksson och Viktorin och genom en förarglig stukning av ena handen Andrén samt av privata skäl Donald. Av alla dessa fick emellertid Viktorin vara med den fjärde, extra kvällen, och visade då med stor vederhäftighet, vilken utmärkt boxare han är. Andrén blev denna kväll även i tillfälle att prestera sin flottaste stil.

De somingo vara med de tre tävlingskvällarna, Gustafsson (pappersvikt), Gustaf Bergman (fjädervikt), Kjällander (lättvikt), Myröng (weltervikt), Karlsson (mellansvikt), Lindén (lätt tungvikt), och Pettersson (tungvikt) klarade sig emellertid utmärkt, på flera händer ypperligt.

Konkurrensen var ju ytterligt svår, faktiskt svårare än på någon tävling hittills i Sverige. Att nästan alla pojkar under sådana förhållanden kunde kämpa sig till förmånliga placeringar var synnerligen duktigt, och glädjande framför allt därigenom, att det därmed blev fastslaget att de tidigare stora framgångarna inte voro någon tillfällighet.

Denna gång debuterade Gustafsson, Gustaf Bergman och Myröng, samt för säsongen Lindén. Största uppseendet väckte Gustaf Bergman, vars »hård-föra» arbete i ringen mottogs med sällsynt tillfredsställelse och uppmärksamhet. Bergman är en mästernaspirant som få, nog sagt.

Gustafsson var förskräckligt nervös och fick inte samma stil på sig, som när han går mot Åkerlund. Myröng åkte upp i weltervikt från lättvikten, och gick med frejdigt mod upp emot den förskräckligt hårde spartanen Tage Nielsen utan att blinka. Det var djärvt gjort och torde ha haft sin stora nytta. Lindén var sig lik nästan, men är, enligt egen utsago, ännu inte färdig med träningen, vilket dock icke hindrade honom att vinna över Linnéas nye man, Nilsson. Sedan förstörde hans tunga arbete om da-

garna konditionen för att han skulle kunna fortsätta.

Av de andra plockade Kjällander återigen hem en fin placering, andra pris i lättvikt efter den glimrende Nic. Clausen, en förnämlig prestation, och Gustaf Karlssons fruktansvärda kraft hade säkert den kvällen, han mötte Löfstrand, blivit ödesdiger för denne, allra helst som Karlsson då var vid ett alldeles överdådigt gott fighterhumör.

Sammanlagt: åter en stor dag för Djurgårdens unga boxartrupp, ett innehållsrikt blad i vår historia.

Efter Djurgårdens mäktiga tävling återgick livet till det normala. De stora tävlingarna voro slut för året och det blev bara små korta, innehållsrika utflykter för de mest verksamhetslustiga bland pojkarna.

En vecka senare hade Andersson med sig en liten trupp till

Västerås' tävlingar

och där blev det återigen att ta med hem litet enklare silver saker. (Mycket enkla efter alla strapatser, tyckte förresten boxarna själva.) Iväg bar det emellertid för G. Bergman, Viktorin, Kjällander och Myröng, och pris blev det, bra placeringar, för alla utom för den sistnämnde, som i welters första match, mot Solna-Lindblom, gav upp ganska omedelbart, av anledning som är mig obekant.

De båda fjäderviktarna — Bergman fick denna gång beteckningen »veritabel stånghammare» — delade broderligt efter mycket fina boxningar — Bergman höll på att slå G. Danielsson, Linnéa, i golvet och Viktorin visade Steiner, hur boxning bör bedrivas — de båda första prisen, med Bergman längst upp, sedan Viktorin i finalen måst ge upp för arm-skada.

Och Kjällander tog hem sitt fjärde fina pris — på fyra tävlingar!! Denna gången tog Lundqvist, Linnéa, revansch, men först efter fem (!) ronder, och sedan Kjällander dessförinnan fått lov att göra ifrån två andra matcher på samma mid-dag.

Det var den söndagen.

Söndagen därpå — vi äro nu ända framme vid den 12 december — gjorde våra båda bästa stilboxare vid

Tornets tävlingar

i Norrköping, Viktorin och Andrén, en uppvisning i propagandasyfte, som av en fulltalig publik mottogs med det allra våldsamaste bifall. Och det undrar jag inte på, ty Viktorin och Andrén äro ett par alldeles utmärkt smidiga, snabba, intelligent och tekniskt skickliga boxare. Ni ska ha tack för att ni gävo er iväg dit ner, pojkar.

Sedan åkte emellertid intresset med ens upp på högsta höjd. Helt plötsligt inträffade nämligen, tisdagen den 14 december, en klubbmatch

Linnéa — Djurgården

— om boxningshegemonien i Stockholm, påstod D. N., men så anspråksfulla äro ännu inte vi djurgårdare, när det smälles mot vår äldre konkurrent — och den tävlingen blev väl avslutningen på höstdelen av säsongen. Den gällde dir. A. Anderssons vandringspris. Och Djurgår-

den fick stryk, så pass ordentligt förresten, att vår revansch nästa gång redan är beslutad att bli förkrossande.

Att uppehålla sig vid vårt deltagande är alldeles onödigt. Tävlingarna förbättrades synnerligen underhålligt från djurgårdshåll, så pass till och med att vårt aktade namn råkade i en våldsam gungning. Det måste understrykas att boxarna inte hade någon som helst del i skandalungen, i ett par fall räddade de, vad som räddas kunde, utan ansvaret får läggas på andra axlar.

En sista utfärd efter silver före jul gjorde slutligen tre djurgårdare till

Örebro's tävlingar

där debuterande Östervall förlorade knappt mot Sven Andersson i bantam(!) och tog hem ett andra pris och smidiga Andrén vann fjädervikt med stridbara och kända Gustaf Bergman genom två K. O. gjorde slut på allt motstånd i lättvikt (!) och tog hem lagern där.

Det var årets sista smällar.

Därmed var säsongen slut. För att påbörjas den 10 januari.

Men dessförinnan äger en mycket viktig sak rum, nämligen sektionens sammanträde den 6 januari. Man överenskom nämligen innan man skildes för året att starta det nya i en fast, strong organisation, då det hittills varit kanske litet för löst i sektionsfogarna.

Och får man det, som man tänkt sig det, så blir det nog alldeles utmärkt. Skoglundh har lust att ta ett tag. Just Skoglundh, riktiga Skoglundh. Och han har Frasse Wallin i bakfickan! Blir det nu så att vi i sektionsstyrelsen får in dem båda, ja, då ha vi fått rejält folk att trygga oss till, och ett par kamrater, som kan föra fram både intresse och skicklighet. Kommer så Weimark, som beräknat är, hem i januari och ser till oss, och Donald då även blir litet mer tillgänglig än han är nu, så har man alla skäl att vänta att Djurgårdens boxningssektion kommer att ytterligare utveckla sig i den riktning, den nu med språngmarsch inslagit.

Därvidlag fordras emellertid inte bara pålitliga ledare utan även intresserade boxare.

En sak: vi äro i den lyckliga besittningen av en bland Stockholms ytterst få träningslokaler. Det är bara några få Stockholmsklubbar, som kunna glädas åt ett eget krypin, och bland dessa är vårt bland de mest komfortabla. Men stadiolokalen har just nu — genom den stora tillströmningen boxare — den nackdelen att vara en smula för trång.

Se då till, pojkar, att ni samsas väl och t. ex. förstå olägenheterna för dem som vilja arbeta, när dussin invid dussin klär väggarna eller trängs i avklädningsrummet. Och betänk ni, som gå dit upp »för att titta ett slag», att kvällstimarna äro för knappt tillmätta för att inte träningen däruppe behöver bli särdeles intensiv och koncentrerad, och att ni faktiskt stör allvaret i arbetet genom ert — förvisso vällovliga och vackra men icke desto mindre irriterande — intresse.

Och så då till slut alltså ett gott nytt år med kraftiga, intresserade tag och samma entusiastiska arbetslust.

A la.

Sällskapet Gamla Djurgårdare

avåt någon gång under december ute på Traneberg en synnerligen trevlig sammankomst, varvid kvickhet och spiritua-
litet lära ha varit de dyrbaraste rätterna. Vi lämna här en provbit, som kan ha sitt stora intresse även för förenin-
gens övriga medlemmar. Författare är Harald Andrén, den syndaren.

Jansson, allmänt kallad J. G. blott
är hederspamp och Djurgår'ns pappa.
Fast det mesta av hans hår har gått
så varmt kan intet Djurgårdshjärta klappa.

Calle Hellberg ser man sällan riktigt glad,
men det är nog säkert hans natur.
Ordnar han fått och förtjänat en rad
och klubben han sköter med verklig bravur.

Hjalle Bohlin rätt ofta visat
att för Djurgår'n intresset är klen-
t. Hans idéer man mest har risat,
fast han säkert ej så illa men't.

Thorsten Damstedt ej saknas nå'n gång
där vi tävla och samlas i lag,
och blir vägen eller tiden för lång
han tar en styrketår av bästa slag.

Ernst Ekberg räknats till våra mästare
och var en baddare att springande gå.
I annan idrott var han ej nå'n frestare,
men hjälper vår styrelse då och då.

Erikssons Reinhold åkt skidor m. m.,
men synes nu mest bland publiken
vid tävlingar som ännu intressera
och han är fri från Politiken.

Ivar Friberg är alltjämt bollvirtuos
trots han som en gammal gubbe går.
Med bollen springer han lätt sin kos,
så sällan någon annan den får.

Pelle Ekenberg är Djurgår'ns massör
och klarar fotbollagens kondition,
ty massage dom säger susen gör
när ej spelarna fått nå'n motion.

Gustaf Grönskog är en gammal kumpan,
som varit värst att skidor hoppa.
Nu ger han vår skididrott fan,
men är i segling svår att snoppa.

N. A. Hedjerson är karllakarl som få
och expert, när det skidåkning gäller.
Om något fönster i kras skulle gå
Ni genast hos honom ett nytt beställer.

Hilmer Holmerin syns ej ofta till,
men håller på Djurgår'n i alla väder.
En snaps till smör, ost och sill
med gamla vänner honom särskilt gläder.

Lucka får ibland Arthur Ingmanson heta
och är känd av Stockholms idrottspublik.
Efter bättre hejarbas får man leta,
han är bussig och kul och sig alltid lik.

Herman Johanson gjorde förr stor nytta,
men for en dag till landet i väster.
Där trivdes han ej utan tillbaka flytta,
ty han fann att i Sverige det bäst är.

Calle Jahnzon, alltid jovialiskt nykter
länge hedrat sig och vår förening.
Om han vill, ännu han priser snyter,
fast han då behöver någon träning.

Acke Jansson har liksom brorsan
fått på fotboll riktig fluga.
De lärde konsten när de bodde hos morsan
och äro nu backar som duga.

Vicke Jansson är yngst jag tror,
men har alltid hedrat våra färger
och bör nu övertala sin bror
att också han oss trohet svärjer.

Gunnar Johansson eller Skutis Ni vet
spelar bandy och fotboll ibland,
men blir på hans hjälp laget bet
bör man därom ej yttra ett grand.

af Klerckers Johan en tid spelat boll,
men dömer nu dem som hoppa på skidor
och för dessemellan en mängd protokoll,
när han ej redigerar i Dagbladets sidor.

Axel Käck var förr en stöttepinne
i Djurgår'ns bästa fotbollag;
hans kända spel vi ha i minne
liksom hans alltid kända tag.

Sven Landberg, kallad Knubb av vänner
gör Oldboyslagets flesta mål,
är gymnast, som hela Sverige känner,
men för flickor hal som en ål.

Ajax Lindqvist har ej glömt tagen
att sköta den kära läderkulan.
I bowling blir han sällan slagen
och vid löpning se andra blott sulan.

Birger Nylund är vår skidgeneral
och såsom sådan rätt populär,
men ibland han synes väl hal
när en fråga honom vållar besvär.

V. N. Petsén är en karl som har blick
och intresse mer än de flesta.
Han tycker om ordning och skick,
men är en fasa om vi på avgifter resta.

C. O. Petsén intresserar sig främst
för skjutning med kulor och krut.
Han är ofta bäst och aldrig sämst,
men om skjutning han pratar tar aldrig det slut.

Alfred Sandström är äldst i brödralaget
som oss hedrat så många gånger,
och åt Djurgård'n ofta vunnit slaget
med ära och priser i stora fång.

Albert Sandström hans närmaste bror
ej varit sämre att priser ta;
nu båda mest för fabriken gnor
och göra skidor minst sagt bra.

Axel Schörling är känd av oss alla
som duktig all round idrottsman.
Han visade först vad vi Schörlingskick kalla
och sjunger baklänges som ingen det kan.

Hjalle Skoglund har många intressen
och klarar briljant allt knög,
men undras om ej frugan blir lessen,
när han aldrig syns få nog.

Nisse Widgren ifrån början varit med.
Som skidåkare var han bland de bästa
och om segern ofta lyckligt stred.
Nu är han bäst, när vi ska festa.

Åkis Åkerlunds verkliga intresse
gäller vårt ädla fotbollspel,
och han är först i sitt esse
när han själv i spelet tar del.

Ejnar Olsson ej värderar vackra ord,
men är en verklig idrottsman,
känd av alla i hela vår nord,
och hoppa skidor kan ingen som han.

Axel Andersson är gammal i gården
och en Djurgårdare av bästa stam.
Nu har han om lyktorna värden,
men trivs där det är tjem och glam.

Ett litet brev,

Av den sorten, som så bra passar i medlemsbladet,
men tyvärr är så sällsynt.

126 Mercey st.
Jersey, N. Y., U. S. A.
Nov. 23rd. 1920.

Mr Eric Ahlström
Djurgårdens Idrottsförening,
Stockholm, Sweden.

Dear Sir!

Edert brev från den 6/11 kommit mig
tillhanda, ett hjärtligt tack!

Jag har ändrat adress ett par gånger
sedan jag sist skrev till Eder, och har nu
åter kommit till Newyork och slagit mig
ner i Jersey City. Jag har även emot-
tagit den glädjande underrättelsen att
vår 11 vunnit Svenska mästerskapet.
Ett leve för Djurgården!

Ni vill att jag skall skriva något till
Edert julnummer; jag är en mycket dålig
journalist, men jag skall försöka göra
mitt bästa, fast det inom idrottsvärlden
ej hänt så mycket nytt den sista tiden.
Jag var i tillfälle att se Carpentier-
Lewinsky-matchen, Ni ha naturligtvis
läst därom, fast en del amerikanska tid-
ningar ville påstå att det hela var ett

»frame up». Därpå tror emellertid ej
jag, ty Carpentiers överlägsenhet var
alltför stor, »Battling» syntes ej i ringen.
Som I också kanske vet har Carpentier
och Dempsey »signed» för en match dem
emellan, vilken antagligen går av stapeln
i mars 1921. Dempsey är garanterad
300,000 dollars och Carpentier 200,000
dollars. En annan nyhet, som Ni också
kanske fått kännedom om är, att Alexis
Weimark boxades för första gången här
för någon vecka sedan mot Poul from
Harlem. De gingo sex rounds, Weimark
var sin motståndare betydligt överlägs-
sen, »he knocked him over» flera gånger,
men domaren behagade, till publikens
stora missnöje, döma matchen »drawn».

Tiderna här, särskilt i Newyork, äro
mycket usla nu, stora fabriker lägga av
tusentals med folk. Jag själv fick sluta
min plats för en 3 veckor sedan och har
hittills visat sig omöjligt att få någon ny,
så jag funderar nu mycket på att resa
till Texas, till en »Cattle-ranch», och
pröva »Cowboy»-livet för en tid. Om
jag nu reser dit, så hoppas jag att få
tillfälle att skriva både mer intressanta
och skojiga brev. Men om Ni någon

gång skriver till mig, så skriv denna adr.
jag nu har, ty jag erhåller dem om jag
också rest. Jag skall emellertid, om jag
kommer dit, genast sända Er några ra-
der.

I idrott, särskilt allmän idrott, äro
amerikanerna i gemen taget mycket litet
hemma. T. ex. det enda de veta om
Olympiska spelen är att »yankees» vun-
no; här finns många av dem som ej ha
den blekaste aning om Joe Pall och vem
han är, men är det fråga om »base-ball»,
ja se då känna de sig hemma, jag tror
nästan det är mer populärt här än vår
fotboll hemma.

Well, Mr Ahlström, detta är allt jag
kan åstadkomma denna gång, men jag
lovat att försöka få ihop litet bättre till
nästa gång.

Jag önskar Er och alla Djurgårdare all
lycka och framgång under vintern och
allt framgent samt slutar med de hj. häls-
ningar till Er och pojkarne samt med öns-
kan om en Glad och trevlig Jul!

Eder

Nils Ringvall.

Till Skidstugan vid Rämshyttan.

Det var flera orsaker som gjorde, att två djurgårdare togo ned skidgrejerna från vinden, vallade, slipade stavspetsarna och smorde kängorna samt begåvo sig till Centralen tidigt på morgonen den 11 december. Stockholm hade ingen snö, och varken Boden eller Östersund voro lyckliggjorda med denna vara, men i Smedjebacken skulle det, enligt meddelande till tidningarna, råda »ett glänsande skidföre». Då man emellertid nu för tiden sällan tror på vad tidningarna säga om väderleken, ringde en av pojkarna upp detta lilla samhälle samt fick veta, att där fanns två tum lös snö, alltså icke slädföre och än mindre tillräckligt för skidåkning. Men orsakerna varför de ändå reste voro som sagt åtskilliga. Båda dyrkade de skidloppning och såsom varande djurgårdare var föret av en ganska underordnad betydelse. Den ene, vi kunna kalla honom Karr, hade inte fått åka skidor på nära två år, utan hans skidmuskler hade delvis förtvinat under ett lättsinnigt pariserliv, då däremot den andre, som brukar benämnas Obeh, tack vare ett lyckligt familjeliv och de goda konjunkturerna, delvis fått sina muskler transformerade till spridda fettanhopningar. Så till sist hade ju »Främjande» öppnat sin mångomtalade skidstuga vid Rämshyttan, och att de första skidlöparna, som skulle anlända till detta skidloppningens tempel borde vara två djurgårdare, det får man anse som förutbestämt av ödet. — Karr hade dessutom i ett obetänksamt ögonblick lovat redaktören för »Djurgårdaren» att lämna bidrag till julnumret, och Obeh hade faktiskt lovat redaktören för en av de synnerligen privatekonomiskt drivna idrottstidningarna reproduktionsrätten till de fotografier, som Karr skulle taga. Obeh är nu löftesbrytare, »Djurgårdaren» har fått fotona, och sedan Karr berättat för mig om färden sover han lugnt utan att drömma om Ala med de jättestora boxningshandskarna.

Efter fyra timmars resa äro de i Smedjebacken, där det enligt tidningarna rådde ett glimrande före. Nog var skogen vit, men all snö hade stannat på trädens grenar. Och nog fanns det snö på vägen, men den var blandad med sand som strösocker med cacao, och i blandningen lågo här och där vassa stenar. Men pojkarna voro från Stockholm och inte bortskämda med snö, dessutom

voro de djurgårdare och hade de sämsta laggarna med.

Kursen sattes efter vägen som går NNV förbi Gubbo, Starbo och Schisshyttan. Snötäcket blir tjockare, det går bra att staka, även om stavspetsarna slå gnistor. Det är så vackert här uppe i Bergslagen. Bergen äro höga och långsluttande och täckta av präktiga barrskogar. Här och var ses en rökpelare stiga upp, det finns kolmilor i skogarna och den sura härliga mildoften slår emot en ibland. Då och då smäller ett sprängskott. Det finns malm i berget. Gruvor ligga ibland uppe på åsarna, och malmen glider i korgar på kilometerlånga linbanor ned till järnvägen för att forslas till hyttor och masugnar, ja, kanske ända ned till Oxelösund för att sändas till utlandet på de stora malmångarna. Efter vägen ligga gamla bergsmansgårdar och små timrade stugor, alla strukna med rödfärg.

Schisshyttan ligger på 250 meters höjd över havsytan och här går vattendelaren fram. Däruppe ligger en gammal bergsmansgård, stor som en herrgård, och med underbar utsikt åt norr och söder. Det går lätt undan på sjön bara man aktar sig för stöps.

Föret har verkligen blivit en nyans bättre, och vid det här laget har det slutat upp att skära i pojkarnas skidloppshjärtan, om en vass sten repar i skidans glidytta. Det börjar skymma på då Rämshyttans station nås strax före fyra. Kappsäcken, som var sänd direkt hit, hade redan forslats upp till Skidstugan. Men var fanns då denna? Tidningarna hade bara sagt, att den låg på »en i sjön Råmen långt utskjutande udde», men det fanns många sådana. »Där borta där det lyser i skogen», sade stinsen och pekade utåt sjön, »där ligger stugan».

Sjön låg där nyfusen och svartglänsande och mörkret sänkte sig. Vad isen vändades och stönade, då två par stavar med korta och jämna mellanrum stakade fram. Den var tunn och stavarna gingo stundom igenom. Men höstisarna äro sega.

Det är en härlig stuga, som »Främjande» byggt åt sina medlemmar. Karr, som sett en del stugor både hemma och ute, föll i extas, då däremot Obeh, som dväljes bland hyvelbänkar och sågspån, då han ej vallar eller åker skidor, ome-

delbart lugnt började syna detaljkonstruktion, dörrar, fönster, golv etc.

Stugan ligger vid Råmen, sade Karr, då han berättade om sin färd. Närmare bestämt på norra udden och precis 300 m. SO »r» i Björnön. Den ligger högt i en tallbacke med vidsträckt utsikt över sjön och är byggd i dalastil bestående egentligen av två stugor förenade medelst en täckt svalgång. I storstugan äro kök, samlingsrum och ett tiotal hytter inrymda. Dessa senare påminna om en sovkupé med två liggplatser, den ena över den andra. I varje hytt finns även en rymlig garderob. En trappa upp finnas två stora rum med vardera sex härliga järnsängar samt två torkrum. I lillstugan bor på övre botten den familj, som har till uppgift att sörja för gästerna, på den nedre är ett trevligt möblerat styrelserum samt en elegant — jungfrukammare med ny vitlackerad möbel. I övrigt är Skidstugan möblerad med dalmöbler, på stolarna äro rosor och granna blader målade och runt väggarna löpa fasta bänkar och vackra hemvävda bonader. En smidd ljuskrona med skidlöpar- och fjällmotiv samt den stora öppna spisen, där torrvedsbrasan flammade och sprakade, gjorde, att Obeh och Karr genast kände sig hemmastadda. Det är ingen liten stuga, där är plats för trettio gäster och man behöver ändå inte trängas.

Efter tremils-åkningen smakade den lukulliska måltiden utmärkt. Bordet dignade under rika håvor, folket där tycktes förstå att en skidlöpare måste ha mycket mat. Sedermera tändes piporna och karmstolarna drogos fram till den flammade brasan, och — åh vad livet är härligt att leva ibland.

De talade inte om höga och djupa ting dessa pojkar, det gör man inte, då man är i kvarter efter en lång dagsmarsch. Men de talade om sina upplevelser under fjällfärder, där de slitit ont, de talade om budkavletävlingar fulla av spännande episoder, löpning i mörker på obanade vägar, brutna skidor och stavar, men där det gällde att komma fram, fram...

De levde i minnet av gamla bragder, de njöto av att ha »klarat av» svårigheterna, och även om äventyren förgylldes upp en smula, så vad gjorde det?

Det blir sent, det är bara glöd i spisen, ute är det kallt och några torra flingor far i luften, månne det blir snö

Ett gott nytt år!

tillönskas alla Djurgårdare av:

Ahlström, Eric, med fästmö.
Andersson, C. V., »Ceve den falske».
Anderson, Carl E. (Göta).
Andersson, E.
Andersson, Ivar.
Andersson, Karl, »Kalas».
Andersson, Sven.
André, Harald.
Appelberg, Erik.

Björe, Einar.
Björkander, S.
Blomberg, G.
Bång, John m. fästmö.

Carlsson, Bertil.
Carlsson, Holger m. — vad?
Carlsson, Nils.
Carlson, S. S.

Dahlström, Fredrik m. familj.
Damstedt, Thorsten.

Ekberg, Ernst m. familj.
Eklund, Einar.
Ekman, Åke.
Enbom, J. m. fästmö.
Eriksson, E. m. fästmö.
Eriksson, M. (S. I. S.).

Falk, Nils m. fru.
Falk, Sven m. fru.

Gustafsson, Alfred.
Gustafsson, Karl, »Köping» m. fru och dotter.

Haag, Evert.
Hagberg, Harry.
Hanson, O. B. m. familj.
Hedjerson, N. A. och Emmy.
Hellberg, Carl m. familj.
Holmbäck, John o. Hilma.
Holmgren, Harald.
Hult, Gunnar.

IDROTTSBLADET.

Ingmansson, A., »Lucka».
Isaksson, A. m. fästmö.

Johanson, Axel.
Johansson, G., »G. J.» (Linnéa).
Johansson, Gotte m. fru.
Johansson, Helmer.
Johansson, Ossian.
Jonsson, Axel.
Jonsson, John.
Jonsson, Olle.
Jonsson, Sven.
Jönsson, Georg m. familj.
Jönsson, Nils.

Kanberg, N. E.
Karlsson, Sven.
Karlstrand, Carl m. fru.
Klercker, J. af.

Lagerman, Seth.
Levin, Göthe.
Lindberg, Per.
Lindén, David.
Lindhagen, Sven (Hellas).
Lindqvist, Sam.
Lokrantz, C. E. o. Nanny.
Lundberg, Hilding.
Lundberg, Ture, »Snöret».

Malmström, V.
Mattsson, Erik.
Mattsson, Pelle m. fru.

Nilsson, Erik.
Nilsson, Georg, »Världens största».
Nilson, Nils.
Nordberg, Edv.
Nordberg, Nils, »Nobbe».
Nordenskiöld, Bertil.
Nordin, Eric (Göta).
Nylund, Birger m. familj.

Olsson, Einar.
Olsson, Olof.

Pallin, Erik.
Pantzar, Oscar o. Alma.
Petersson, Acke.
Pettersson, Gotte.
Polsk, Anders.

Rudén, Fritiof.
Rydow, Sven.

Sandin, Carl.
Sandström, Albert.
Sandström, Albin.
Sandström, Alfred.
Schlaaf, Carl.
Schörling, Axel m. familj.
Skiöld, C. (Göta).
Skoglund, Fred.
Skoglundh, C. Hj. m. fru.
Skogsberg, Knut (Göta).
Ström, Erik.
Strömstedt, K. H.
Sund, Nils m. — vad?
Sundberg, Edwin.
Sundholm, Karl m. tös!
Sundling, Oscar (F. I. F.).
Swanberg, Adja.
Swanberg, Carl G.
Swanberg, Göta.
Swanberg, Oscar.
Swanberg, Svea.
Svedberg, Hugo.
Svenson, Axel.
Söderberg, Sten m. fästmö.
Söderqvist, J.

Torbjörn, Egil.
Törnqvist, Greta.

Ulrich, Iwar.

Wallenström, S. A.
Wedelin, Emil.
Westström, G.
Wetterlind, Åke o. Alf.
Wicksell, Ragnar m. fästmö.
Widgren, Kurt.
Wilhelmsson, C.
Winkler, J.

Åkerholm, Hjalmar.

Öijermark, Albert.
Öijermark, Gösta.
Östher, H.

i morgon? Snart sover folket i Skidstugan vid Råmen.

Nästa dag var det söndag, sju grader kallt och en klar, hög luft och rimfrost på snön och granarna. Man ser så långt från Skidstugan. Sjön är stor och där bortom ligga bergen med djupa skogar, gamla gruvhål och bäckar, där vattnet smakar järn. Nej, Stugan kunde inte ha legat på ett bättre ställe, det kom Karr och Obeh överens om då de spände på skidorna på morgonen.

I en björkdunge på andra sidan udden satt ett dussin orrar och åt knopp. De lyfte och visade sin metallglänsande fjäderdräkt, då de flögo över pojkarnas huvuden. Den dagen blev oförglömlig för Karr. På två år hade han inte stått på skidor, hade varit borta länge, och nu stod han här och stakade mitt i

hjärtat av gamla Sverige på sina tjärvallade skidor. Det gick lätt undan på skogsvägen, luften var lätt att andas och full av barrskogsdoft. De löpte utefter den lilla Långsjön förbi den gamla timrade sägen vid Flogen, som nu står övergiven. Där i bäcken fanns nog kräftor om somrarna, tänk bara att få gå där med uppkavlade byxor och känna under stenarna. Men inte nu på vintern förstås, nu sova kräftorna djupt ner i gytjan sin vintersömn.

I backen ned mot Råmen ligga röda stugor och grå uthus. Nere på den svarta sjön åka barnen skridsko. I dag sjunger det så lustigt i isen.

Den gången blev vistelsen på Skidstugan inte så lång för pojkarna. Men de hade fått åka mycket skidor, ätit god mat och bott i den vackraste stuga som

finns i Dalom, vad kunde de mera ha önskat sig? På söndagskvällen sutto de åter på tåget, som stampade iväg mot huvudstaden.

»Och det ber jag dig», sade Karr till sist, »skriv och hälsa alla pojkarna, att de måste resa upp till Råmshyttan nä'n gång. Det blir inte så dyrt. Resan går på en tjugufem kronor, logi kostar tre kronor natten och mat kunna de ta med sig själva om de vill. Annars så kostar den inte så mycket i Stugan heller». — »Men naturligtvis måste dom vara medlemmar i »Främjande» först», insköt jag. »Ja naturligtvis, men det är ju de flesta och det kostar bara fem kronor om året och då få de »På Skidor» gratis. Hej och God Jul!»

Å. J. W.

Propaganda-tävlingarna,

som hållas, med benäget tillstånd av Djurgårdsförvaltningen och Vädrets Makter, den 6 januari (Trettondagen) måste påräkna hela stora familjens intresse. Det är ett stort slag vi då slå för idrotten framför alla andra, åtminstone den mest nordiska av dem alla. Och därvid gäller det för vår egen del att gå »man ur huse» och mönstra upp i skidtruppen. Vi ha den dagen tusentals blickar på oss och alla förstå nog att på samma gång som tävlingen blir en propagandatävling för skididrotten blir den 6 januari en propagandadag för Djurgården. Och vi måste därför visa upp en värdig hållning.

Ordförandeskapet i organisationskommittén har översten frih. S. Hermelin åtagit sig och han har redan inträtt i sin funktion. Som vice ordförande fungerar hr B. Nylund. För övrigt har kommittén kompletterats med de främsta fackmän på området. Tävlingsledare blir löjtnant B. Uggle och som chefer för tidtagningen vid start och mål stå hrr Nissing och Klercker. Från alla håll har föreningen också mött största tillmötesgående för sin idé. Från Livregementets dragoner, vid vilkas kasern start och mål förlagts, ha omklädningsrum ställts till disposition, och Djurgårdsförvaltningen har tillmötesgående tagit del av ansökningsen att dra banan genom Djurgårdens vackraste och mest besökta platser. Skansen har också för första gången upplåtits för en större tävlan och samtliga banor komma att passera den. Damerna ha både start och mål å Skansen. Där får man sålunda de bästa tillfällen att på olika sätt se tävlingen.

Anmälningstiden utgår den 29 december, och av allt att döma får denna unika tävlan, vars motstycke den stora allmänheten i huvudstaden säkerligen aldrig sett, en utomordentlig anslutning. Åtskilliga hederspris ha redan ställts i utsikt och många fler väntas.

Som bekant gå tävlingarna i följande klasser och å följande bansträckor:

- I. Seniorer över 20 år.... c:a 10 km.
- II. Juniorer 18—20 år » » »
- III. » under 18 år .. » » »
- IV. Oldboys 32—40 år » » »
- V. » över 40 år » » »
- VI. Damer över 17 år » 5
- VII. » under 17 år ... » 2 »

Djurgården bör kunna ha åtskilliga lag med här. Särskilt bör Klass III noga rekryteras, så att inte folk, som det redan hänt, få den uppfattningen att skidåkarestammen i Djurgården håller på att dö ut.

Vinterprogrammet.

- Dec. 30. **Djurgården.** Sickla—Saltsjöbaden.
- Jan. 2. **Djurgårdens** mästerskap: 30 km. och Damer.
- » 6. **Djurgårdens** propaganda-stafett med anl. av 30-årsjubileet.
- » 9. Stockholms Idrottsförbunds orienteringslöpning.
- » 9. Stockholms Idrottsförbunds Komb. och häcklöpning.
- » 16. (ev. 23). Stockholms I. F:s distriktsmästerskap i budkavle.
- » 23. (ev. 16). **Djurgården** och Djursholm, distriktsmästerskap i 30 och 60 km., komb. och backlöpning.
- » 30. Tävlingar i Falun och Södertälje.
- » 30. **Djurgårdens** backtävling vid Saltsjöbaden.
- Febr. 6. »Fiskartorpsdagen», tävlingar vid Djursholm eller Lidingö (se febr. 27).
- » 13. **Djurgårdens** jubileumstävlingar vid Saltsjöbaden (»Saltsjöbadsdagen»).
- » 20. Allmän backtävling vid Fiskartorpet, Framåts tävlingar.
- » 27. **Djurgårdens** tävlingar vid Hammarby (»Hammarbydagen»). Tävlingar vid Djursholm eller Lidingö (se febr. 6).

Mars 6—13. Tävlingarna i Boden.

Dessutom anordnar Skidsektionen varje tisdags och torsdags afton, då snöförhållandena så medgiva, kvällstävlingar med start vid Stadion. Notis därom införes i Dagens Nyheter.

Skolavdelningens

program för vintern blir, om intet annat meddelas, nedanstående. Klassindelningen är så, att till Klass I höra 16- och 17-åringar och till Klass II 13-, 14- och 15-åringar.

- Dec. 30. Klass I: Sickla—Saltsjöbaden.
- Jan. 2. **Stadion.**
Klass I: 10 km.
» II: 5 »
- » 6. **Djurgården.**
Lagtävling i propaganda-stafetten.
- » 16. **Stadion.**
Klass I: 10 km.
» II: 5 »
- » 30. **Saltsjöbaden.**
Klass I och II: 10 km.
Backlöpning.
- Febr. 13. **Saltsjöbaden.**
(»Saltsjöbadsdagen»)
Klass I och II: 10 km.
- » 20. **Stadion.**
Klass I och II: 10 km.
- » 27. **Hammarby.**
(»Hammarbydagen».)
Klass I: 15 km.

Saltsjöbads-tävlingarna,

förra året en vacker tanke bara — det var för tråkigt med snön då — är också en våra ljusaste förhoppningar denna säsong, mest därför att de bli de verkliga jubileumstävlingarna.

Det blir alltid en prägel av högtidlighet där ute, en stämning av festivitas med dessa oerhörda människomassor och ståtliga prestationer. Och så är Saltsjöbadsdagen omätligt populär och gammal god tradition redan.

Härvidlag måste den sista botten-skrapningen på hjälpare göras. Och till Saltsjöbadsdagen gör sig hela den tusenhövdade familjen sålunda klar att ta ett jättetag.

*

Vi ha en god nyhet för våra yngsta skidåkare. Det planeras en skidutfärd för dem i påsk! Till Jämtland!! Det är allas vår ungdomsentusiast och Jämtlandsbeundrare Åke Wetterlind som är far till projektet. Var säker på att han även är karl att föra det i land. Han är sådan gentemot sina förslag: Han realiserar dem, om de godkänns.

Närmare om denna sak — det vore väl alldeles härligt med en tjuguskolgrabb uppe i Jämtland — torde meddelas i Januariumret.

*

Anmärkningsvärt i närstående program är antalet klubb-tävlingar, inte sannt. Det är sympatiskt ur alla synpunkter. Meningen är att här skall fram en fin form nästa år, då det gäller en massa tävlingar att konkurrera i. Det är bra med idén om många klubb-tävlingar förresten även ur den synpunkten, att det stärker banden mellan oss, driver oss tillsammans omkring en uppgift, om än aldrig så enkel, och i varje fall gör oss till goda, trogna vänner.

*

Det skulle vara roligt med litet mer skidåkande flickor. Det är en idrott, som härdar och stärker dem på ett effektivt sätt, mest dem som dagarna i ända äro nödsakade att hänga på kontorsstol. Sätt dem igång, pojkar, det blir tävlingar för flickorna i vinter också.

*

Använd den snöfria tiden till promenader. Det går bra an att träna även utan skidorna. Tag vara på varenda chans. Strunta i spårvagnar. Gå, och gå förnuftigt och lufs inte. Och gå utanför staden och andas frisk luft. Ge tusan i att sitta på konditorier på kvällarna, kutryggiga, inrökta och slöa, utan ge er ut på en härlig luvs och gå och lägg er sedan. Och upp på morgnarna och ligg inte kvar så länge i sängen. det förslöar och fördärvar fighterhumöret. Det stundar till kamptider nu, på Djurgårdens trettionde vinter, och då skall också visas att det är samma kärnvirke i pojkarna som i de friskusar som startade 1891.

OFFICIELLT.

Allmänt sammanträde

hålles med föreningens medlemmar

onsdagen den 5 januari

kl. 8 e. m.

å STADION.

Därvid kommer att slutbehandlas förslaget om höjning av medlemsavgifterna fr. o. m. år 1921. Vid föregående allmänna sammanträde godkändes med tillräcklig majoritet:

att medlem t. o. m. det år han fyller 17 år skall betala en årsavgift av Kr. 3:—;

att medlem fr. o. m. det år han fyller 18 år skall betala en årsavgift av Kr. 10:—;

att ständig medlem fr. o. m. 1921 betalar en avgift av Kr. 50:—.

Detta beslut måste, för att vinna giltighet, bekräftas av sammanträdet den 29 dec.

Ö. S. påkallar därför medlemmarnas särskilda uppmärksamhet på detta sammanträde och förväntar en allmän anslutning.

ÖVERSTYRELSEN.

Ett par ord

måste jag för egen del säga Djurgårdarens läsare i årets sista nummer. Inklämd mellan två officiella meddelanden, där det sålunda är trångt och ogästvänligt å en kall och otrevlig sida — är det inte gott att säga allt, vad jag egentligen har på hjärtat.

Det märks att man kommit över 20-talets lidelsefulla, intensiva leende och kommit in i eftertankens kränka blekhet. Man ser allt litet annorlunda än förut. Framför allt ser man felen.

Och sådana har det förvisso inte fattats, varken hos mig eller dig, medkämpe, i den stora djurgårdshären. Och nog har det slagits med ord om alla möjliga fel, men det har i alla fall inte visat sig bli bra mycket bättre.

Varför! Därför att det fattas den goda viljan hos dem som pläga låta yxan gå.

För övrigt är jag alltjämt den för allt intresse och all välvilja mot tidningen tacksamma redaktören.

Hur det kommer att bli nästa år med tidningens skötsel är svårt att säga, jag har alldeles för mycket »civilt» att göra, men det blir väl att hänga i så länge det går.

Det går lättare emellertid att hänga i om medlemmarna hjälpa till. Och ett allmänt intresse för att delta i medlemsbladets spalter skulle jag vilja ha som läsekretsens nyårsgåva.

Eder

REDAKTÖR.

Sektions- sammanträde

hålles med boxningssektionen

onsdagen den 29 december

kl. 8 e. m.

å STADION.

Sammanträdet är synnerligen viktigt, då å detsamma planläggningen av den viktiga vårsäsongen, ordnandet av en effektiv träning, komplettering av sektionssstyrelsen m. fl. frågor komma att ingående och omsorgsfullt diskuteras. Vid sammanträdet är det också för medlemmarna tillfälle att mot inbetalande av årsavgiften utfå träningskortet för 1921.

Sektionsstyrelsen vill här icke underlåta att påpeka att ingen äger till klubblokalen tillträde 1921 med mindre än han innehar medlemskort samt att ingen boxare får träna med mindre han kan uppvisa träningskort. — Slutligen vill sektionssstyrelsen här uttala ett tack till alla sektionsmedlemmarna för det goda samarbetet och önska alla ett »väl mött» den 3 januari, då träningen under, som vi hoppas, väl ordnade förhållanden åter upptages.

SEKTIONSSTYRELSEN.

Mångsyssleri.

Det förutsedda har således inträffat. Att det skulle spricka till sist en gång. Medan nu styrelsen med ljus och lykta, på uppmaning av Boxningsförbundet, söker efter den eller de syndare som ha att svara för boxningsskandalen på Cirkus tisdagen den 14 december, så kunna vi utan tvekan fastslå, att orsaken är att söka i vad rubriken säger här ovan. För någon kraftigare orsak till denna stora skandal samt alla större eller mindre föregående, än just Djurgårdens mångsyssleri, finns inte.

Men vad menas nu med mångsyssleri? Jo, Djurgårdens vurm för att kasta sig på alla möjliga existerande idrotter, vilket gör, att det för styrelsen blir ökat arbete, för föreningen ökade utgifter men knappast några ökade inkomster. Men vad gör det för en så stor och rik förening? säger mången, t. o. m. styrelsemedlemmar, om utgifterna och arbetet ökar. Vad det senare beträffar, så svälter avdelningsstyrelserna ut så att det

inte finns kompetent folk att välja in i dessa styrelser och överstyrelsemedlemmarna kunna inte räkna till överallt. Det är därför det till sist måste spricka. Men varför kasta det på så många grenar av idrott? frågar mången. Jo, vi ha blivit högfärdiga. För det är högfärd att reklamera med oss själva som vi ha gjort. Att medlemsstocken sväller ut med det ena hundratalet efter det andra, »Svenska Seriens Topp-lag», »Olympialagets stomme» etc., den utmärkta träningslokalen, fin och dyrbar, med varmdusch och »allting», mest det senare.

Min mening är nu inte att vi skola sluta upp med de grenar vi nu arbetar med. Nej, men vi skola akta oss för att kasta oss på allt möjligt i tävlingsväg. Till exempel nu i vinter. Vi ha då först propagandatävlingen på skidor i början av januari, i slutet Stora Internationella Brottningstävlingar (ännu ej beslutade) någon vecka senare »Saltsjöbadsdagen», som i år får en liten festlig prägel på

grund av 30-årsjubileet, Distriktmästerskapet i Backåkning samt alla klubb tävlingar inte att förglömma. Det är stora och arbetsamma tävlingar samtliga, så det gäller för styrelsen se till att det inte spricker.

Men för att nu återgå till »skandalen», så blir nog inte svaret till Boxningsförbundet att det berodde på mångsyssleriet. Nej, syndaren är väl funnen i det här laget, syndaren, som med kniven på strupen glömmar bort allt annat för reklamernas skull, för reklam skall det vara och det äro vi hemma i, och inte är den medarrangerande föreningen så bakom i det fallet heller.

Vi må se till att något dylikt inte mera upprepas, att inte reklamera mera för oss mer än vi kan stå för, och allra minst bluffreklamera, ävenså att inte anordna fler tävlingar än vi orka med. Vi vinner mera på det i längden.

Karl L. Sundholm.